

AUGUST 1972 · 121. ARGANG · NUMMER 8

DEN danske
STJERNE

DET INSPIRERENDE BUDSKAB

AF PRÆSIDENT S. DILWORTH YOUNG

assistent til De Tolvs Råd

En jordisk fader viser sin kærlighed til sine børn ved at give dem alle de jordiske fordele, han kan. Hvor meget større er Kristi kærlighed ikke. Kristus, som blev vor Fader, da vi tog imod hans tilbud om ikke alene Jordisk udvikling, men også om frelse, ophøjelse og evigt liv. Gennem sit evangelium giver Kristus os muligheder, så vi ikke kun forbliver tilskuere til Himmelenes undere, men også medskabere deraf. Vi synger jublende sejrshymner til Himlen for denne mulighed. Planen er meget enkel og meget storslået: Vi skal –

1. Modtage den Herre, Jesus Kristus, som vor Frelser og tro på hans hellige navn, idet vi omvender os fra vore synder.
2. Modtage dåbsordinansen gennem præstedømmets myndighed som en pagt med ham. Dåben er et symbol på hans død og opstandelse.
3. Modtage den Helligånd's gave af dem, som han har givet fuldmagt til at videregive den.
4. Modtage og ære det hellige præstedømme.
5. Holde hans enkle bud. ○

INDHOLDSFORTEGNELSE

Bønnens store betydning. Af N. Eldon Tanner	311
Og lyset skinner i mørket. Af Marion G. Romney	314
Ærlighed et frelsens princip. Af Mark E. Petersen	317
Skab en grundvold for Tusindårsriget. LeGrand Richards	320
Tilståelse og aflæggelse er en del af oprigtig omvendelse.	
Af James A. Cullimore	324
Så sig Herren. Af Theodore M. Burton	327
Kirkens orden og praksis	331
Små beslutninger. Af A. Theodore Tuttle	332
Den uforglignelige JOSEPH SMITH. Af Leon R. Hartshorn	334
Spørgsmål og svar	341
Den dag mit liv ændrede sig. Af Wendell B. Johnson	345

Børnenes sider

Den lille fortabte killing. Af Charlotte Stevenson	113
Mod til at tro. Af Anne Sikstad	114
Gideon. Af Mabel Jones Gabbott	119
Et nyt hjem. Af Mary Pratt Parrish	123

På forsiden har vi i denne måned for første gang et billede, der er beregnet specielt for kirkens børn. Jerry Harstons tegninger blev for første gang offentliggjort på omslaget til bladet: *Friend*, et engelsksproget blad, som udgives for børnene indenfor kirken. Artiklen inde i bladet med titlen: *Børnenes store betydning*, som er skrevet af præsident N. Eldon Tanner, udlægger illustrationen nærmere. ○

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

August 1972
121. Årgang · Nummer 8

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Grant R. Ipsen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator:

Jørgen Ljungstrøm

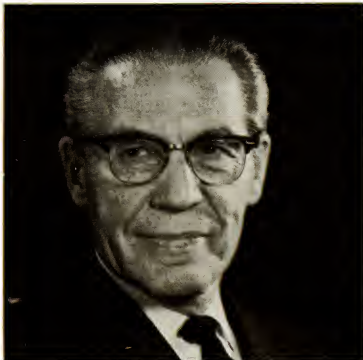
Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 15.- pr. halvår kr. 30.- for et helt år, i udlandet \$ 4.00 for helt år. I løssalg kr. 3.- pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Bønnens store betydning

AF PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
2. rådgiver i Det Første Præsidentskab

Jeg påbegynder denne artikel i al ydmyghed, idet jeg bønfaller min Fader i Himlen om, at han vil lede min hånd.

Da jeg var en lille skoledreng, gjorde disse klassiske ord meget stort indtryk på mig:

„Flere ting tilvirkes gennem bønnens magt,
end denne verden forestiller sig.“

Lord Alfred Tennyson¹ i
„The Passing of Arthur“

Grunden til at dette gjorde så stort indtryk på mig var formodentlig, at jeg kom fra et hjem, hvor vi bad hver for sig såvel som familiebønner morgen og aften hver eneste dag, og at jeg flere gange ved forskellige lejligheder fik mine bønner besvaret. Sikke

en vidunderlig følelse det var at vide, at jeg kunne påkalde Herren, at han virkelig var min himmelske Fader, at han interesserede sig for mig personligt, og at han kunne høre mig og besvare mine bønner. Denne viden har altid været mig til stor trøst. Den har givet mig tryghed og styrke, når jeg mest trængte dertil, såvel som evner til med usvigelig sikkerhed at træffe valg, som jeg ellers ville have haft svært ved at træffe. Da dette nu var min erfaring, og da jeg følte stor trang til at få guddommelig vejledning, har jeg altid bedt Herren om visdom og vejledning i alt, hvad jeg foretog mig.

Som barn troede jeg naturligvis, at alle mennesker verden over måtte have den samme tro og også bad til vor himmelske Fader, fordi vi selv bad i vort hjem. Men da jeg voksede til, blev jeg klar over, at der er mange mennesker, der aldrig beder om guddommelig vejledning, ej heller udtrykker taknemmelighed for de velsignelser, de får, eller beder Herren velsigne deres mad. Jeg blev endnu mere forbavset, da jeg forstod, at der er mennesker, der endog ikke tror på Gud, og som derfor heller ikke har nogen tillid til ham, og som ikke forstår, at han er en personlig Gud, at han er vor bogstavelige himmelske Fader, at vi er hans børn, og at han virkelig kan høre vore bønner og besvare dem.

Jeg vil aldrig være i stand til at udtrykke, hvor jeg er mine forældre taknemmelig, fordi de lærte mig dette vigtige princip. Min far vidste virkelig, hvordan han skulle tale til Herren, og på denne måde fik han Gud til at blive virkelig for os og til at føle os Herren nær. Om morgenen havde han for vane under bønnen at sige:

„Lad dine velsignelser følge os, hvor vi går i dag, sådan at vi må gøre det rigtige og i aften uden fortrydelse kunne fortælle dig, hvad vi har gjort.“

Jeg tænker tit på disse ord, og de er mig til stor hjælp! Hvis man hele dagen, under alle gøremål, holder sig for øje, at man om aftenen skal stå til regnskab for dagens forløb overfor Herren, så vil det i høj grad skræmme alle tilbøj til onde gerninger langt bort, og fremme de retfærdige gerninger.

Herren har belært forældrene om, at de skal lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for ham. (L. & P. 68:28) Dette er vor vigtigste pligt overfor vore børn – at lære dem, at de er vor himmelske Faders åndelige børn, at han virkelig er der, at han elsker sine børn højt og ønsker, at det skal gå dem godt, og at de skal bede til ham, udtrykke taknemmelighed og anmode om vejledning, – idet vi må gøre dem klart, at deres tro på ham vil give dem større styrke, succes og lykke, end de kan opnå fra nogen anden kilde.

Vi, som forældre, må lære fra os ved eksemplets magt og gennem inderlige og derfor virkningsfulde bønner vise vore børn, hvor meget en fast tro på Gud er værd. Hvor katastrofalt er det ikke, at unddrage sine børn den store velsignelse det er at lære Gud at kende, at lære at stole på ham og se hen til ham for at få den styrke og vejledning, som barnet har så hårdt brug for, for at kunne klare de problemer, som det dagligt kommer ud for. Det er lige så beklageligt, at der er børn, der ikke lærer, at alt, hvad de har, kommer fra Gud, og at de burde vise ham deres taknemmelighed og stræbe efter at blive værdige til de velsignelser, de modtager.

Vi husker alle historien om de ti spedalske, som Jesus helbredte. Da den ene vendte tilbage for at takke ham, sagde Frelseren: „... Var der ikke ti, der blev renset? Hvor er de ni? Var der ingen andre end denne fremmede, der vendte tilbage for at give Gud ære?“ (Lukas 17:17-18) Utaknemmelighed er en alvorlig synd.

Når vi takker for vore velsignelser og beder om det, vi har brug for, bør vi have sindet åbent for, at der er andre, der har brug for vor tro og vore bønner, og at vi må hjælpe Herren med at give svar på

vore bønner. Når vi beder ham velsigne de fattige, de syge og de trængende, at trøste dem, der sørger, så må vi lade gerning følge ord og virkelig aktivt tjene vore medmennesker og sørge for, hvad de behøver. Det er gennem os, at Herren fuldbyrder sine formål, og når vi bliver velsignet, bør vi igen velsigne andre.

Følgende lille episode udspillede hjemme hos mig. Da vi engang netop havde afsluttet vor fælles aftenbøn, sagde en af mine døtre: „Far, vi har så mange velsignelser, og så meget at være taknemmelige for, at jeg kommer til at tænke på, at vi måske ikke burde bede Herren om flere velsignelser, men i stedet nøjes med at takke for de velsignelser, vi allerede har, og bede ham hjælpe os med at blive værdige til dem.“ Jeg ønsker her at understrege, hvor vigtigt, det er, at vi sørger for at blive værdige til at modtage alt det, som vor himmelske Fader stadig overøser os med.

Det er let nok at bede og takke Gud, når alt går godt, og vi føler os velsignede og har lykken med os. Men vor taknemmelighed og vor kærlighed til Herren kommer ud for en virkelig prøve, hvis vi som Job kommer ud for prøvelser, der synes større, end vi kan udholde. Er vi da i stand til at gøre som han? Han takkede stadig Gud, og sagde i al ydmyghed og med hele sit hjerte: „Men jeg ved, at min løser lever.“ (Job 19:25)

Vor himmelske Fader kender vore behov bedre, end vi selv. Han ved, hvad der er til vort eget bedste, og hvilke forhindringer, vi selv må overkomme, for at udvikle os og gå fremad. Vi må lære at acceptere hans vilje i alle ting i tro og forvisning om, at alt, hvad han gør for os, vil tjene os til gavn.

Det gjorde dybt indtryk på mig, da min datter og hendes mand fik et barn, der led af blodkræft. Lægerne sagde, at barnet ikke ville kunne leve mere end et år eller to. Jeg kan huske, hvilket chock det var for dem, og hvordan de bønfuldt Herren om hjælp, tog til templet, fastede og bad om, at barnet måtte blive raskt; men det, der gjorde størst indtryk på mig, var alligevel, at de altid sluttede deres bønner med et:

„... Dog ske ikke min, men din vilje, og giv os styrke nok til at tage imod det, som du bestemmer for os.“

Barnet levede meget længere, end lægen havde ventet, men til sidst blev det kaldt hjem, og det glædede mig i hjertet at høre forældrene takke Herren, fordi de havde haft lejlighed til at opdrage drengen og have ham os sig så længe, som de havde, og fordi han var sådan et dejligt barn. Så bad de Herren om at gøre dem værdige til at møde ham og leve sammen med ham i det tilkommende liv.

Når man føler, at tingene ikke går, som de skal, og man er ved at miste modet, hvad der jo sker for os alle sammen fra tid til anden, så er det netop på dette tidspunkt, at man kan opnå trøst, mod og styrke, ja, lykke, ved i løndom at gå til Herren, og der alene, i al ydmyghed knæle ned og takke ham, ved at nævne hver og en af sine velsignelser og bede om, at man må blive værdig til dem. Det vil overraske jer, *hvor* meget Herren har gjort, og hvor lang tid, det vil tage jer at rømme alle jeres velsignelser op.

Men vent ikke, til I er ved at miste modet eller er i vanskeligheder. Det er blevet sagt, at vi bør bede ofte og i et retfærdigt øjemed. Alle profeterne lige fra Adams tid, og endog Jesus Kristus selv, følte behovet for at påkalde vor himmelske Fader i ydmyg bøn. Mennesker, der beklæder ledende stillinger indenfor alle samfundslag og i alle jordens lande, har bedt om Guds vejledning, og de er blevet endnu mere værdifulde mennesker, fordi de har indset, at der findes et højere væsen og en guddommelig magt.

For eksempel har så at sige hver eneste af De forenede Staters præsidenter gennem tiderne følt, at det var nødvendigt at påkalde Herren, og mange af dem har kaldt nationen til bøn, idet de med Abraham Lincoln har indset at: „Mange gange er jeg af omstændighederne blevet drevet på knæ med den overvældende overbevisning, at der ingen udvej var. Min egen visdom såvel som deres, der omgav mig, var langtfra tilstrækkelig.“

Samuel F. B. Morse², der opfandt telegra-

fen, har sagt: „Når jeg ikke klart kunne se, hvilken vej jeg skulle gå, har jeg altid knælet ned og bedt om lys og forstand.“ Vi husker også den bøn, som astronauten Gordon Cooper bad, medens han kredede om jorden: „En særlig tak, Fader, fordi du har givet mig lejlighed til at komme ud på denne tur. Tak fordi jeg befinder mig helt her oppe i dette vidunderlige univers, hvor jeg kan se alle disse forunderlige ting, du har skabt.“

Der er bedt uendeligt mange bønner til vor himmelske Fader af højststående, men alligevel ydmyge mennesker; nogle af dem er nedskrevet og rangerer blandt vor smukkeste litteratur. Der kommer et punkt i ethvert menneskes liv, hvor det ikke har nok i sin egen styrke. Og det menneske, der har lært at bede på et tidligt tidspunkt i sit liv, samt lært, hvad man skal bede om, og hvordan, har absolut en fordel fremfor det menneske, der ikke har lært at bede, eller som ikke tror, at man virkelig kan opnå noget ad bønnens vej.

Jeg modtog for nylig en kopi af et brev, i hvilket der på temmelig kritisk og sarkastisk måde blev henviset til et menneske, der havde en meget ansvarsfuld stilling indenfor kirken: „Her har vi sandelig et menneske, der virkelig har hjælp behov,“ stod der.

Da jeg læste brevet igennem, tænkte jeg på, hvor meget vi alle har hjælp og vejledning behov, og hvis der virkelig er forskel på, hvor megen hjælp vi behøver, så vokser behovet i forhold til det ansvar, vi har for os selv og ikke mindst for andre. Min konklusion må blive, at des mere ydmyge, vi er, jo større er sandsynligheden for at tingene lykkes for os, og for at de mennesker, vi også og arbejder sammen med, vil holde af os og stole på os.

Det er så uendelig vigtigt, at forældrene kalder deres børn sammen, morgen og aften, hver dag, og giver hvert familiemedlem, en efter en, muligheden for at anbræde Herren på familiens vegne, idet de udtrykker taknemmelighed for de mange velsignelser, som familien har modtaget, deres bekymringer angående den enkelte såvel

(Forts. på side 344)

Elskede søskende, både de af jer, der er medlemmer af denne kirke og de, der ikke er det. For at vi alle skal kunne opbygges gennem denne tale, har både I og jeg brug for at blive vejledt af Herrens Ånd, thi jeg har i sinde at citere, hvad Herren sagde til sine disciple om vore dage, om den forlegenhed som vi nu befinder os i, og om den tid, der snart vil komme.

„Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det.“ (Kan også oversættes: „Og mørket begreb det ikke.“ Joh. 1:5) Således skrev den apostel, som Jesus elskede.

Jeg kom i tanke om dette skriftsted, da jeg for nylig læste en artikel, som tilskrives Dr. Charles H. Malik, tidligere præsident for De forenede Nationers generalforsamling. Han skrev blandt andet, at hvad der er behov for i dag er: „Et universelt budskabs udfordring, en åbenbaring om noget umådelig stort, en kaldelse til en heltegerning . . . Den øjeblikkelige situation (skrev han) viser en tendens til en endelig og fuldstændig dom; alt bliver vejet og bedømt . . . ens liv, ens værdier, ens kultur, hele den civilisations levedygtighed, til hvilken man hører.

„Det minder meget om de sidste dage. Og de, der tror, vil fortælle jer, at Gud er der, og at han ganske bestemt vogter over sine egne, selv om han muligvis alligevel revser dem.“ (Citeret i *Public Speaker's Treasure Chest* (Harper & Row, 1964), side 42) Når man tænker over dette forsøg på at vurdere samfundets sørgelige tilstand i dag, kommer man til den konklusion, at de genordigheder, vi befinder os midt i, ikke så meget skyldes, at vi mangler tilstrækkelig vejledning, men snarere, at vi ikke hører ordentligt efter.

Som jeg nu taler til jer her i formiddag, er det min hensigt at understrege det faktum, at der i vor bekymrede verden faktisk findes et sandt lys, der kan vejlede os sikkert. Dette lys har været hos os i 140 år; det er et lys, der er bestemt til at bringe glæde, fred og lykke til alle folkeslag,

„Og lyset skinner i mørket“

(Joh. 1:5)

AF ÆLDSTE MARION G. ROMNEY, fra De tolv Råd
Tale holdt ved 141. halvårslige generalkonference

stammer og tungemål, blot de vil modtage det.

Jeg bærer mit vidnesbyrd for jer, om at vor elskede Frelser, Jesus Kristus, forudså de forhold, hvorunder vi lever i dag, allerede, da han gik her på jorden. På det tidspunkt åbenbarede han også, hvor altafgørende vore gerninger her og nu er, og fastsatte den vej, han ville berede for os, hvorved vi kan undgå ødelæggelse.

Det, han sagde dengang, var og er af så stor betydning i hans øjne, at han sørgede for, at det blev nedskrevet tre forskellige steder: I Biblen (Matt. 24), Den kostelige Perle (Joseph Smith 1), og Lære og Pagter. Omstændighederne, under hvilke disse ting blev udtalt, var temmelig gribende. Da han for sidste gang drog fra Jerusalem til Betania, stod han med sine apostle på Oliebjerget. Da de var bekymrede på grund af hans forudsigelse om, at der ikke skulle lades sten på sten tilbage af helligdommen, bad de ham om en forklaring. „Sig os,“ sagde de, „når skal dette ske? Og hvad er tegnet på dit komme og verdens ende?“ (Matt. 24:3)

Jeg behøver ikke citere, hvad han

sagde om Jerusalems ødelæggelse, som dengang var for hånden. Men på grund af dets forbindelse med det, der sker nu og skal ske i fremtiden, beder jeg jer om sammen med mig alvorligt at overveje, hvad han sagde angående sit andet komme og om verdens ende: „Og når ikke-jødernes tid er kommet, da skal et lys bryde frem blandt dem, der sidder i mørke, og det er mit evangeliums fylde.“ (L. & P. 45:28)

At denne forudsigelse henfører til vore dage bevises af den kendsgerning, at „lyset“, der tales om, tændtes i foråret 1820, da Faderen og Sønnen viste sig for den unge profet, Joseph Smith. I de år, der fulgte umiddelbart efter, blev Jesu Kristi evangeliums fylde gengivet til jorden gennem profeten Joseph Smith.

Disse betydningsfulde begivenheder skulle indvarsle „ikke-jødernes tid“ — det vil sige, den periode i den sidste uddeling, hvor evangeliet først og fremmest skal prædikes for de ikke-jødiske folkeslag. I husker jo, at i tidernes midte kom evangeliet først til jøderne og siden til ikke-jøderne. Men, for at komme tilbage til, hvad Frelseren sagde:

„Men de modtager det ikke; thi de ser ikke lyset, men de vender deres hjerter bort fra mig på grund af menneskebud. (L. & P. 45:29)

Opfyldelsen af denne forudsigelse er beklageligt åbenbar i dag. Det store flertal af de mennesker, der får præsen-teret evangeliet, afslår det. Det er, fordi denne generation nægter at tro, og ikke fordi der mangler vejledning, derfor vil de indtil nu ikke kunne undgå de ulykker, som Jesus forudså og profeterede om, og hvis der ikke sker en forandring i deres indstilling, vil de heller ikke i fremtiden kunne undgå disse ting, for, sagde Jesus, den generation – det vil sige, i hvilket evangeliet prædiktes – ser ikke lyset (Jesus Kristi evangelium), men „vender deres hjerte bort fra mig.

„ . . . Og i den slægt, skal der findes mennesker, der ikke skal blive taget bort, førend de har set en susende svøbe, thi en hærgende sygdom skal dække landet.

„Men mine disciple skal stå på hellige steder og skal ikke berøres deraf; men blandt de ugudelige skal menneskene opløfte deres røst, forbande Gud og dø.

„Og der skal være jordskælv forskellige steder, og store ødelæggelser. Dog vil menneskene forhærde deres hjerter mod mig og gribe til sværdet mod hinanden og slå hinanden ihjel.

„Da jeg, Herren (dette sagde han, da han gentog profetien for Joseph Smith) havde talt disse ord til mine disciple, var de bedrøvede.

„Og jeg sagde til dem: Vær ikke bedrøvede, thi når alt dette sker, skal I vide, at de forjættelser, der er blevet givet jer, skal blive opfyldt.“ (L. & P. 45:29, 31-35)

Idet Jesus atter taler om, at lyset skal bryde frem igen, fortsætter han med at fremsige profetier for disciplene: „I ser figentræerne med jeres øjne, og I siger, når de begynder at springe ud, og deres blade endnu er spæde, at sommeren er nær.

„Således skal det være på den dag, når de vil få alt dette at se; da skal de vide at timen er nær.

„Og det skal ske, at den, der frygter mig, skal forvente Herrens store dag og tegnene på Menneskesønnens tilkommelse.

„Og de skal se tegn og undere, thi de skal være synlige i himlen oventil og på jorden nedentil.

„Og de skal se blod, ild og røg-damp.“ (L. & P. 45:37-41)

Nogle af disse tegn har vi allerede set, og de andre vil vi få at se. For, fortsætter Jesus:

„ . . . førend Herrens dag kommer, skal solen formørkes og månen forvandles til blod og stjernerne falde fra himlen.

„Og de tiloversblevne skal samles på dette sted. (Jesus stod på Oliebjerget.)

„Og da skal de forvente mig, og se, jeg kommer. Og de skal se mig i himlens skyer, iført magt og megen herlighed, med alle de hellige engle; men den, der ikke venter mig, skal afskæres.“ (L. & P. 45:42-44)

De retfærdige skal dog ikke afskæres. Hør de løfter, som Herren gav dem, der modtager evangeliet og lever derefter.

Men førend Herrens arm falder, skal en engel blæse i sin basun, og de

hellige, som er hensovet, skal komme frem og møde mig i skyen.

„Dersom I derfor er hensovet i fred, (her taler han til sine apostle), da er I salige; thi ligesom I nu ser mig og ved, at det er mig, således skal I komme til mig, jeres sjæl skal leve. Jeres forløsning skal da være fuldbyrdet, og de hellige skal komme fra verdens fire hjørner.“ (L. & P. 45: 45-46)

Vi kan have tillid til, at enten vi dør, før Herren kommer, eller forbliver dødelige, skal vi, hvis vi har været trofaste, være sammen med ham og glæde os over hans komme.

Og efter at de, der er opstået, er kommet til ham, og de retfærdige, som lever på den tid, er kommet frem fra jordens fire hjørner:

„ . . . skal Herrens arm falde på folke-
ne.

„Og Herren skal sætte sin fod på dete bjerg, og det skal gå midt over, og jorden skal skælve og rave frem og tilbage, selv himlene skal ryste.

„Og Herren skal lade sin røst høre, og alle jordens ender skal høre den, og jordens folk skal sørgе, og de der har lét, skal indse deres dårskab.

„Og ulykker skal ramme spotten, og fragteren skal fortæres, og de, der tragter efter uretfærdighed, skal umhugges og kastes i ilden.“ (L. & P. 45:47-50)

„Og Satan skal bindes, så han ikke mere skal have plads i menneskenes børns hjertes.

„Og på den dag, da jeg kommer i min herlighed, skal den lignelse, som jeg fortalte om de ti jomfruer, blive opfyldt.

„Thi de, der er kloge og har modtaget sandheden og taget den Helligånd til vejleder og ikke har ladet sig forføre, skal ikke umhugges og kastes i ilden, men skal bestå på den dag.“ (L. & P. 45:55-57)

De, „der er kloge og har modtaget sandheden“, er dem, der accepterer evangeliet, når de hører det. De, der „har taget den Helligånd til vejleder og ikke ladet sig forføre“, er dem, der ikke alene har modtaget dens gave, men også levet sådan, at de kunne

modtage Helligåndens vejledning og således ikke er blevet forført. Det er sådanne, der, enten de opstår ved Herrens komme eller stadig er dødelige, „skal bestå på den dag“ Kristus kommer anden gang.

„Og jorden skal gives dem til arv; og de skal formere sig og blive stærke, og deres børn skal vokse op uden synd til frelse.

„Thi Herren skal være midt iblandt dem; og hans herlighed skal hvile over dem, og han skal være deres konge og lovgiver.“ (L. & P. 45:58-59) Denne, Jesu store profeti afslører grunden til de genvordigheder, som gjorde Dr. Malik så bekmæret for menneskehedens fremtid. Den bekræfter den kendsgerning, at Jesu Kristi gengivne evangelium, er det sikre lys, der skinner i vor bekymrede verdens mørke. Evangeliet, der blev gengivet ved profeten Joseph, er netop den „åbenbaring om noget umådeligt stort“, som doktoren længtes efter. Det er en sand „kaldelse til en heltegerning“. Det har „et virkeligt universelt budskabs udfordring“. Det er lige præcis det, som doktoren siger, at der er brug for i dag. Det bekræfter den slutning, han kom til, da han sagde:

„Den øjeblikkelige situation viser en tendens til en endelig og fuldstændig dom“, at alt vil blive vejet – „ens liv, ens værdier, ens kultur, hele den civilisations levedygtighed, til hvilken man hører.“ Profetien bekræfter, at det hele ikke alene „minder meget om de sidste dage“, men den forsikrer os, at dette virkelig er de sidste dage, og at Gud så sandelig „er der og vogter over sine egne“.

Jeg bærer mit personlige vidnesbyrd om de skriftsteder, vi her har gennemgået. Jeg ved, at han, som talte ordene, var og er Guds Son, jordens og menneskenes Skaber såvel som deres Frelser; at han ved det, og har vidst fra alle tings begyndelse; at han talte evig sandhed.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at det evige evangelium fylder er her på jorden. Det forudsagte lys er kommet. Vi har set mange andre af de profeterede tegn på Kristi komme. Nogle

kan vi skimte, andre falder ligefrem i øjnene.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud ikke er død. Han står ved roret. Hans kraft – præstedømmet – er på jorden; Hans planer skrider frem, som de skal; hans „evige hensigter skal

fremskyndes, indtil alle hans forjættelser er blevet opfyldt.“ (Mormon 8:22)

Om dette bærer jeg, som særligt vidne for Kristus, højtideligt vidnesbyrd, og det gør jeg i vor Herre, Jesu Kristi navn, Amen. ○

Fra missionens præsidentskab

Mine kære søskende
i Jesu Kristi Evangelium!

Vi som en familie er lykkelige over at være Danmark. Jeg er glad for at vende tilbage til Danmark. Det vil blive dejligt at hilse på jer allesammen og føje den styrke til vort liv, som I hver især har. Vi beder, at vi også må føje noget til jeres liv i den tid vi er her. Jeg er sikker på, at hvis vi alle sætter vor lid til Guds Ånd, vil der blive en tilfredsstillende fremgang i den danske mission.

Vi er glade for at være her og hjælpe værket fremad. Da vore missionærer imidlertid kommer og går, er det nødvendigt, at hvert enkelt medlem passer „det embede, hvortil han er blevet kaldet.“ Det er den eneste måde, hvorpå Jesu Kristi Kirke virkelig kan gå fremad. Det er formålet med Evangeliet, at hver enkelt af Guds børn skal udvikle sig. Det, der kræves for at vi og vor familie kan udvikle os, er offer. Offer opbygger kærlighed til og omsorg for andre. Denne kærlighed og omsorg vil opbygge lederne i Riget og vil føre mange omvendte ind i Kirken. Vi kan ikke udvikle os og stå stille på samme tid. Enhver forretningsmand ved, at der i hvert fald må være så mange indtægter, at de kan dække udgifterne, og hvis vi vil have tilfredsstillende ud af vort arbejde, må der være fortjeneste eller gevinst. Vor fortjeneste eller gevinst kommer to steder fra: 1) væksten af vore familier – nye børn og de børn, som gifter sig og stifter deres egen familie, 2) nye omvendte. Kan der findes nogen større tilfredsstillende end at have succes på begge områder? Er det ene område vigtigere end det andet? Herren har fremsat mange ord om familiens betydning og mange ord om, at vi skal belære andre om Evangeliet. Jeg ved, at disse ord er sande. Det er skriftsteder, som profeterne har givet os. Jeg ved, at vi i dag bliver ledet af en Guds profet. Vi som en missionærfamilie ønsker at sende jer alle vore kærligste hilsener. Vi glæder os til at hilse personligt på jer. Vi beder, at Herrens rigeste velsignelser vil være med jer.

Grant Ipsen, Missionspræsident

Ærlighed et frelsens princip

AF ÆLDSTE MARK E. PETERSEN,
af De tolv Råd

Tale holdt ved den 141. halvårige
generalkonference

En af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dage Helliges trosartikler indeholder sætningen: „Vi tror, at vi må være ærlige.“ (13. trosartikel) Men vi tror ikke, at ærlighed kun er et spørgsmål om taktik. Dertil er det et alt for vigtigt princip. Ærlighed er et frelsens princip i Guds rige. Uden ærlighed er der ingen frelse. På samme måde som ingen mand eller kvinde kan blive frelst uden dåben, således kan ingen frelses uden at være ærlige. På samme måde, som vi ikke kan gå frem i det himmelske rige uden opstandelse, således kan vi ikke komme indenfor det celestiales grænser uden at være ærlige.

Gud fordømmer lige så meget hyklere som umoral, der er en af de værste former for uærlighed. Når han beskriver Helvede i den tilkomne verden, siger han udtrykkeligt, at det er der, de uærlige skal være. Da intet urent kan komme i nærheden af Herren, kan ingen løgner, bedrager eller hykler få ophold i hans rige.

Ærlighed er nært knyttet til selviskhed, i hvilken den har sin oprindelse, og hvorfra den tager næring. Selviskhed er roden til næsten alle vore fejl, og menneskenes umenneskelighed overfor hinanden skaber sorg for tusinder og atter tusinder.

Hvis hele menneskeheden var ærlig, ville vi have Himlen her på jor-

den. Vi ville ikke have brug for hæere og krigsflåder, ja ikke engang for politi noget steds, for der ville ikke forekomme nogen forbrudelser, ingen overgreb mod nogens rettigheder, ingen vold mellem mennesker.

Der ville ingen grund være til skilsmisse, mand og kone ville ikke være hinanden utro. Konflikterne mellem forældre og børn ville forsvinde, og ungdomskriminaliteten ville ophøre.

Men er der i vort samfund noget mere udbredt end tendensen til at lyve og føre hinanden bag lyset?

Det er narkotikahandlerens løgne, der frister et ungt menneske til at prøve hans stoffer, og forførerens løgne, der overtaler en pige til at opgive sin dyd.

Det er den samvittighedsløse sælgers løgne, der lokker hans offer til at indgå en uredelig aftale.

Det er skattesnyderens løgne, der gør, at han ender bag tremmerne, og det er skoleelevens løgne, der gør, at han snyder ved prøver og eksaminer.

Det er barnets løgn — og desværre alt for ofte også forældrenes — der skaber generationskløften.

Det er den sjuskede reparatørs løgne, der skjuler dårligt arbejde.

Det er det at leve på løgn efter løgn, der gør et menneske til hykler.

Det er en ægtemands eller en ærstrus løgn, der fører til utroskab, og

det er forfalskning i regnskabet, der bevirker, at man kan gøre sig skyldig i undersløb.

Det er trangen til at lyve og snyde, der gør en mor til butikstyv og barnet, der hjælper hende, til en kommende forbryder.

Det er løgnen på de menneskers læber, der lytter til sladder og bringer den videre, der er skyld i mange uskyldige ofres psykiske sammenbrud.

Det er det uærlige menneske, der søger at drage fordel af andre, at ydmyge dem eller med vilje at skade et andet menneske.

Det er uærligheden, der får et familieoverhoved til at snyde avisdrengen for sin betaling for at bringe familien deres aviser.

Det er en gejstlig løgn om, at sexuel samliv før ægteskabet er i orden som en slags prøveægteskab, der gør, at en ung pige mister sin dyd. Hun er måske naiv eller dum, at hun tager hans ord for gode varer, men sikker en regning, han bliver stillet overfor, når dommens dag oprinder, fordi han har sagt, at det at leve sammen før ægteskabet ikke er at synde, når han udmærket godt ved, at den almægtige højt oppe på Sinaibjerget tordnede: „Du må ikke bedrive hor.“ (2. Mos. 20:14)

Den mand er en hykler, der seks dage om ugen kritiserer sine kone sønder og sammen, ydmyger sine børn og i det hele taget er en hus-

tyran for så om søndagen at spille from, syngende med i kirkeens kor og tage del i de hellige symbolske handlinger, der hører til Herrens nadver.

Det er den forelskede piges løgn, der gør det muligt for hende at føre sine forældre bag lyset, medens hun synder sammen med en ung mand, der kun ønsker at trække hende med sig nedad.

Ingen går omkring på denne jord uden en tanke på disse ord: ikke vi leve kan på en løgn.

Vi sidste dages hellige tror på Gud, og fordi vi tror på ham, tror vi også, at der findes en djævel. Men djævelen selv er en løgner — løgnens fader (Moses 4:4) — og de, der vælger at snyde og lyve, bedrage og fordreje, bliver hans slaver.

Er det noget under, at skriften siger: „Seks ting hader Herren, syv er hans sjæl en gru:

„Stolte øjne, løgnetunge, hænder, der udgyder uskyldigt blod, et hjerte, der udtænker onde råd, fødder, der hastet og iler til ondt, falsk vidne, der farer med løgn, og den, som sætter spild mellem brødre.“ (Ordspr. 6:16-19)

I de vers, jeg nu citerer, tilføjer skriften endnu en afskyelig synd, som aldrig forekommer uden løgn og bedrag — nemlig veltystige seksuelle forhold, om hvilke Gud siger, at de ødelægger sjælen. I en moderne åbenbaring beskriver Herren Helvede i den kommende verden, idet han opremser de overtrædere, der vil få del deri. Han siger:

„Det er disse, der er løgnere, troldkarle, ægteskabsbrydere, horkarle og de, der elsker og over løgn.

„Det er disse, som lider Guds vrede på jorden.

„Det er disse, der lider den evige ilds hævn.

„Det er disse, der nedstyrtet til Helvede lider den almægtige Guds vrede, indtil tiden er opfyldt, da Kristus har lagt alle sin fjender under sine fødder og har fuldbyrdet sit værk.“ (L. & P. 76:103-106)

De fleste af os påberåber os at være

kristne, idet vi kalder os ved Kristi navn og beder til Gud i det samme navn. Men er vi virkelig kristne i hjertet? Kan han rent faktisk acceptere vor tilbøjelighed? Dette kan vi afgøre ved at spørge os selv, om vi virkelig holder hans bud. Hvis ikke, er vi da værdige til at bære hans navn?

Et menneske spurgte engang: „Hvis du skulle bevise overfor en domstol, at du var kristen, hvad ville du da bruge som bevis? —

De kristne må lære, at der ikke er noget Kristus-lignende ved bedrag. Der er ingen retfærdighed ved hylkeri. Der er intet godt ved løgn.

Vi må se i øjnene, at hvis vi ikke er ærlige, er vi ikke rene i Guds øjne, og at intet urent kan komme i hans nærhed. At forfalde til uærlighed er at apostere fra et kristent liv. At apostere fra Kristus er at være anti-krist, og hvem af os har råd til at være det? At være anti-krist er at være imod ham, at kæmpe mod ham, også selv om det bare er ved i det stille ikke at adlyde ham. At kæmpe mod Kristus er at udelukke Gud fra sit liv, og dette fremmer selvødelæggelsen fremfor noget andet.

Mennesket kan filosofere og sige, at der ingen Gud er; det kan kalde religion for myter; det kan opbygge sine egne ideer, men det nytter ikke noget. Beviset for, at Gud er der, er så overvældende meget større end alle protester og tomme teorier, der forsøger at afskaffe ham. Som en digter krævede: „Kun en tåbe påstår, at Gud ikke er til.“

I disse dage, hvor der udrettes så meget, er der mere grund end nogen sinde før i menneskets historie til at tro på Gud. Alle vore opdagelser, alle vore opfindelser, selv det, at det er lykkedes at sende mennesker op på månen, råber til os om Guds magt.

Der er ingen præcision ved det tilfældige, og der er intet sikkert ved det spontane. Universet fungerer både præcist og sikkert, og dette forkynder Guds ære, ganske som vore største videnskabsmænd har

sagt. Og således istemmer de med salmisten fra gamle dage: „Herrens er jorden og dens fylde jorderig og de, som bor derpå.“ (Salm. 24:1)

Hvis vi er den mindste smule interesseret i evangeliet, bør vi helt derefter. Der er intet at vinde ved at føre os selv bag lyset, så vi bliver ofrer for vore egne fejltir. Det er en kendsgerning, der er så enkel, at selv et barn kan forstå den — at hvis vi skal komme frelst til Himmelens rige, så må vi efterleve dets love ærligt, fuldstændigt og helhjerter. Lunkenhed er vederstyggeligt for Herren. Han har sagt til dem med den lunkne indstilling, at han vil udspy dem af sin mund. (Joh. Åb. 3:16) Hvorfor tror I, at han bød, at vi skal tjene ham af vort hele hjerte, sjæl, sind og styrke?

Husker vi da ikke på, at hvis vi ikke gør noget, førend det bliver befale, og desuden modtager befalingen med tvivlende hjerte og er sene til at udføre den, er vi under fordømmelse. (Se L. & P. 58:29)

Hvis vi ønsker at være kristne og at vise det i vore gerninger, bør vi huske på disse skriftsteder:

„Derfor, når du bringer din gave til alteret og dér kommer i hu, at din broder har noget imod dig, så lad din gave blive dér ved alteret, og gå først hen og forlig dig med din broder, og kom så og bring din gave!“ (Matt. 5:23-24)

„Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod jer; thi sådan er loven og profeterne.“ (Matt. 7:12)

„Du skal elske din næste som dig selv.“ (Matt. 22:39)

Og husker I, at Frelseren gav os dette særlige bud: „I (skal) ikke være som hyklerne.“ (Matt. 6:5) Videre forklarede han, at: „Ingen kan tjene to herrer; ... I kan ikke tjene både Gud og mammon.“ (Matt. 6:24)

Der findes også følgende vigtige skriftsted: „Ingen, der over svig, skal bo i mit hus, ingen, som farer med løgn, bestå for mine øjne.“ (Salm. 101:7)

Da den almægtige fra Sinaibjerget

bød os ikke at stjæle, sagde han i samme åndedrag: „Du må ikke sige falsk vidnesbyrd imod din næstel!“ Og han erklærede også, at vi ikke må begære noget, der tilhører vor næste. (2. Mos. 20:16-17)

I en moderne åbenbaring udtrykte han det lige så klart: „Du skal ikke lyve, thi den, der lyver og ikke omvender sig, skal kastes ud.“ (L. & P. 42:21)

Og han indbefattede nogle af kristendommens største principper i denne forskrift: „Du skal ikke tale ondt om din næste eller gøre ham nogen skade.“ (L. & P. 42:27)

Men han gik endnu videre, da han lærte menneskeheden at undgå gerighed og griskhed, som fører til alle former for uærlighed, han tilskyndede os til at gå ad den højeste vej. I stedet for at tage fra vore medmennesker, bør vi lære at give — at være barmhjertige samaritane i alt; at dele med vore mindre heldige medmennesker og virkelig vise vor kærlighed til næsten. Han sagde: „Og se, da skal du komme de fattige i hu og indvie en del af din formue til deres underhold... Og hvad I således skænker de fattige af jeres midler, det gør I imod mig...“ (L. & P. 42:30-31)

Frelseren ved, hvor tung syndens byrde er. Han bar denne byrde i Getsemane og på korslet for hver enkelt af os. Han ved, at et syndefuldt liv er et ulykkeligt liv, hvor man kommer til at betale dyrt, og at ugudelighed aldrig har været lykke. Han opfordrer os til at bære en meget lettere byrde, der består af glæde, lettelse og inderlig tilfredshed, og han siger:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

„Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.

„Thi mit åg er gavnligt og min byrde er let.“ (Matt. 11:28-30)

Herren gjorde det klart, at alle har brug for at omvende sig, og at, hvis

vi virkelig omvender os og påtager os hans åg, der består af kærlighed, tilgivelse og lydighed, så vil han tage imod os.

Gennem sin foruds profet Johannes sagde Jesus:

„Men hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, så har vi fællesskab med hverandre, og Jesu, hans Søns, blod renser os fra al synd.

„Hvis vi siger, at vi ikke har synd, så bedrager vi os selv, og sandheden er ikke i os.

„Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed.“ (1. Joh. 1:7-9)

„Den, som elsker sin broder, bliver i lyset, og han støder ikke an.

„Men den, der hader sin broder, er i mørket og vandrer i mørke, og han ved ikke, hvor han går hen, thi mørket har blindet hans øjne.“ (1. Joh. 2:10-11)

Endvidere har vi ordene fra Jakob, at tro uden gerninger er død. Vi må forene tro med vore gerninger, og vore gerninger med tro for at være virkelig kristne, og vore gerninger må være retfærdige gerninger. (Jakob 2:17-18)

Guds Ånd er sandhedens ånd. Frelseren er indbegrebet af sandhed. Han beskrev sig selv således: „Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.“ (Joh. 14:6)

Der er ingen frelse i Guds rige uden gennem sandheden, og sandheden er Kristus. Og dette er mit vidnesbyrd til jer i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen. ○

Dåb

Nordre Gren: 26. marts 1972:

Elsa Wexham døbt af aldste Randy Gibson, håndspåbyggelse ved ældste Blaine Luke
8. april 1972:

Mette Marie Billeskov Jansen døbt af Hans Billeskov Jansen, håndspåbyggelse ved samme

Esbjerg: 29. januar 1972:

Lillia Aime Karla Bjerge døbt af ældste Dieter Rudolf Hansen, håndspåbyggelse ved ældste Bent R. Jørgensen
8. april 1972:

Lis Bjerge døbt af ældste Dennis Illum, håndspåbyggelse ved ældste Bent R. Jørgensen

København: 31. marts 1972:

Jørgen Richard Viktor Schelle-Jørgensen døbt af ældste Paul Faris, håndspåbyggelse ved ældste Brent Johansen
13. maj 1972:

Inger Jensine Jensen døbt af ældste Terry Fowler, håndspåbyggelse ved ældste Timothy Hess

Fredericia: 19. februar 1972:

Hans Jørgen Vinding døbt af ældste Wallace Sessions, håndspåbyggelse ved ældste Michael Dalton

Horsens: 20. maj 1972:

Pia Bjørn Rosenkilde døbt af broder Ebbe Rosenkilde, håndspåbyggelse ved samme

Odense: 6. maj 1972:

Charlotte Marie Held døbt af ældste Joel Adams, håndspåbyggelse ved ældste Anders Nielsen

Dane Andrews Held døbt af ældste John Dees, håndspåbyggelse ved broder Franz O. Knudsen

James Jeffery Held døbt af ældste Boatright, håndspåbyggelse ved broder Karl Ove Nielsen.

Skab en grundvold for TUSINDÅRSRIGET

Jeg er min himmelske Fader taknemmelig, fordi jeg i dag har lejlighed til at overvære endnu en generalkonference i kirken, og fordi der er så mange af jer trofaste sidste dages hellige til stede her i eftermiddag.

Frelseren sagde: „Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.“ (Matt. 4:4) Jeg er sikker på, at dem af os, der har haft lejlighed til at overvære de sidste tre møder under denne konference, virkelig har følt, at vi er blevet givet det evige livs brød. Der er blevet givet os vidunderlig vejledning og inspiration gennem disse Herrens tjenere.

Med brød kan vi holde vort legeme i live, men der skal mere til, når det gælder ånden. Musikken har været dejlig opløftende at lytte til, og jeg må i høj grad rose sangerne fra Ricks College. Jeg var der for kun et par uger siden for at overvære en højtidelighed, og vi må ikke undlade at takke Herren for alle de organisationer, der er i hans kirke, og

for, de muligheder, disse organisationer og uddannelsesanstalter giver vore unge mennesker.

I dag havde jeg tænkt at sige lidt om den grundvold, hvorpå vi bygger vor tro, og hvad vi lever for, og om vore virkelige ønsker og mål. Jeg tænker på den tid, da dette smukke tempel blev rejst for over hundrede år siden. Fundamentet, der blev lagt til det, var mellem fire og fem meter bredt, og engang kom præsident Brigham Young og så, at arbejderne fyldte det med granit-skærver. Han beordrede, at de skulle fjernes igen, og sørgede så for, at der blev brugt store, solide granitblokke i stedet, for som han sagde: „Vi bygger dette tempel, for at det skal kunne stå gennem hele Tusindårsriget.“ Er det ikke en dejlig tanke? Hver eneste een af os burde have et ønske om at opbygge vort liv og hjælpe vor familie med at opbygge deres liv, så det kan stå stærkt gennem hele Tusindårsriget. Vi har hørt broder Romneys tale i formiddags, hvor han nævnte profeternes og Kristi eget løfte om Her-

rens genkomst, og hvem af os ønsker ikke at leve sådan, at vi er sikre på at være med på den dag, da Guds basun lyder, og de døde kommer frem, så vi og de, der er os kære, kan blive talt blandt dem, der kommer i hans nærhed.

Jeg tænker på profeten Johannes' ord, han som blev forvist til øen Patmos, og som af en engel blev vist alle ting, lige fra krigen i Himlen, da Satan blev kastet ud, til den store slutscene. Han så de døde, små som store, stå foran Gud, bøgerne blive åbnet, og de døde dømt efter de ting, der stod i bøgerne, hver efter deres gerninger — ikke kun efter deres tro, ikke efter hvad deres læber havde formet, men efter deres gerninger. (Joh. Åb. 20:12-14)

„... de blev levende og blev konger med Kristus i tusinde år. (De andre døde blev ikke levende, for de tusinde år var til ende.)

„... Salig og hellig er den, som har del i den første opstandelse! Dem

har den anden død ingen magt over, men de skal være Guds og Kristi præster og være konger med ham i tusinde år. (Joh. Åb. 20:4-6)

Findes der mon noget menneske, der er blevet strejket af den Helligånd, som ville være tilfreds med at blive ladet tilbage i tusind år, når Guds basun lyder, og de lige så godt kunne have beredt sig? Og hvis der skal mellem fire og fem meter fundament til at holde et tempel oprejst i Tusindårsriget, så må vi sandelig også udvise ikke så lidt lydighed for at være beredt til den store dag.

Frøleren har sagt: "... snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den." (Matt. 7:14) Så vi må hellere sikre os, at vi går på den trange vej, der fører til livet. Ved en anden lejlighed, sagde han:

"... enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og handler efter dem, han ligner en mand, som byggede sit hus på klippegrund.

„Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste

og kastedes mod det hus, men det faldt ikke; thi dets grundvold var lagt på klippen.

„Men enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og ikke handler efter dem, ligner en dåre, som byggede sit hus på sand.

„Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og slog imod det hus, og det faldt, og dets fald var stort.“ (Matt. 7:24-27)

Den grundvold, som vi bygger vort liv på, er lige så vigtig for vor evige lykke, som den grundvold, på hvilken man bygger det hellige tempel, for at det kan bestå gennem Tusindårsriget.

For nogle få år siden, medens jeg var præsident for Sydstatsmissionen, talte jeg en sen eftermiddag i Quitman, Georgia om pagten, der gør ægteskabet evigt, og om familieheden. Jeg læste et stykke op fra bror Rulon S. Howells' bog: **Do Men Believe What Their Church Prescribes?** (Tror mennesket på, hvad deres kirke lærer?) (Deseret Book Co., 1932) I bogen er der et skema over

alle de større kirkesamfund og disses indstilling til de vigtigste lærersætninger, heriblandt deres indstilling til ægteskabspagtens evige bestånd. Der var ingen kirker, der troede på dette.

Jeg forstår ikke, hvordan de kan læse deres bibler og alligevel ikke tro det, og hvordan ægteskaber kunne indgås i disse kirker verden over kun gældende „til døden jer skiller.“ Hvilket svagt begreb! Hvorfor tænker de ikke tilbage på den tid, da Gud havde afsluttet jordens skabelse, så på den og fandt, at det var godt, anbragte Adam på jordens overflade, idet han sagde: "... Det er ikke godt for mennesket at være ene..." (1. Mos. 2:18) Og han gjorde ham en medhjælp og sagde: "...og de to bliver ét kød." (1. Mos. 2:24) Hvad nu Gud føjer sammen og gør til ét kød, kan man ikke adskille, uden at resultatet bliver to ufuldstændige halvdele i stedet for to hele. Jesus gentog den udtalelse, idet han sagde:

"... Derfor skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til

sin hustru, og de to skal blive ét kød!

„... hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille.“ (Matt. 19:5-6)

Da mødet sluttede, stod jeg ved døren og tog afsked med folk, da de gik derfra. En mand kom hen til mig

tilføjede han: „Men jeg vil gerne høre resten.“ Hvordan kan nogen mand, der virkelig elsker sin kone og sine børn, lade være med at tro på dette princip?

Der findes mennesker som ham, der tror, at ægteskabet burde være evigt, men der er ingen kirke på

her til formiddag Herrens åbenbaring, hvor Herren siger, at i opstandelsen skal børnene „vokse op uden synd til frelse.“ (L. & P. 45:58)

Der er dem blandt os, der har lagt deres børn i graven, min kone og jeg har også måttet gøre det. Vi fik en lille datter i Holland, medens jeg var missionspræsident der, og vi fik lov at beholde hende, til hun var tre og et halvt år gammel. Mere end en gang har min kone sagt, at hun følte, at englenerne bragte hende denne ånd, for hun kunne føle deres nærhed, og alligevel måtte vi lægge barnet i graven. Hvis vi mente, at dette var enden, ville vi have givet hvad som helst på denne jord for at kunne få hende igen. Men nu har vi denne viden, som vi fik ved evangeliets gengivelse, at hun vil høre sammen med os i den evige verden, og at vi vil kunne glæde os ved at se hende vokse op til frelse uden synd. En gang imellem tænker jeg på, at det kan være, at nogle af disse udvalgte ånder ikke behøvede erfaringerne her i den dødelige verden på samme måde som andre børn, og at det er derfor, at Herren kalder dem hjem.

Vi fik fire døtre, for vi fik en søn. Vi blev sendt til Californien for at lede en stav dørnede, og vor dreng tog på udflugt sammen med et højrådsmedlem og hans drenge, og mistede livet ved en trafikulykke. Dette er den største sorg, vi nogensinde har lidt, men vi er kommet ovenpå og kan se fremad igen, fordi vi ved, at det er vor himmelske Faders vilje, at disse kærlighedens bånd skal bestå gennem evighederne. Det tager det værste af smerten ved døden bort at vide, at vi igen skal møde dem, der er os så kære. Gud ske lov for denne viden! Jeg ønsker at se vort fundament her på jorden af en sådan art, så vi alle kan blive værdige til at stå sammen med vore kære og de Guds børn, der først blev forløste og helliggjorte.

Søskende, vi er et velsignedt folk. Vi er velsignede, fordi vi har lejlighed til at leve i'er på jorden på et tids-

og præsenterede sig for mig som baptistpræst. Jeg spurgte ham, om jeg havde fortolket hans kirkes lærdomme forkert. „Nej, hr. Richards,“ sagde han, „det forholder sig ganske, som De siger. Vi tror ikke alle de ting, som vore kirker prædiker.“ Jeg sagde: „Og De tror heller ikke selv på det. Hvorfor lærer De ikke deres sognebørn sandheden fra nu af? De vil rette sig efter, hvad De siger, men vil ikke være parat til at høre sandheden af mormonkirkens ældster.“ Han sagde blot: „Vi ses nok igen.“ Og det var alt, hvad jeg kunne få ud af ham den dag.

Næste gang jeg kom til den gren for at holde konference, hvilket var ca. fire måneder senere, blev min ankomst annonceret i avisen, fordi jeg var missionspræsident. Da jeg således kom gående op mod den lille kirke, stod baptistpræsten og ventede på mig. Da vi havde hilst på hinanden, sagde jeg: „Jeg ville meget gerne høre Deres mening om den tale, jeg holdt, da jeg sidst var her.“ Han svarede: „Hr. Richards, jeg har tænkt over det lige siden. Jeg tror hvert ord, De sagde.“ Så

denne jord, bordset fra vor egen, der, så vidt jeg ved, tror på, at ægteskabspagten har evig gyldighed.

Tænk på, hvilken forskel det gør på vort liv, at vi ved, at vi skal leve videre i al evighed! Jeg ville lige så gerne tro, at døden er en fuldstændig udsættelse af både legeme og ånd, som jeg ville tro, at døden ville adskille mig fra min kone og mine børn, og at vi ikke ville kende hinanden mere. Jeg siger jer, at der ikke ville være meget at se frem til. Hvorfor skulle jeg ønske at fortsætte med at leve i al evighed, hvis kærlighedens bånd, der binder os sammen her, ikke vedblivende skulle eksistere?

Vi har set eksempler på kidnapning, hvor børn blev fjernet fra forældre. Jeg kan huske at for år tilbage, det var i 1932, tror jeg, blev oberst Lindberghs¹ lille dreng kidnappet, og bortførerne forlangte en løsesum på 50.000 dollars. (Dengang ca. 350.000 kr.) Han ville gerne have givet dem, hvad de bad om, hvis han kunne have fået sin dreng tilbage. Og her indføjer vi vor viden om det evige liv. Bror Marion G. Romney citerede

punkt, hvor evangeliet er blevet gengivet, så vi kan have kundskab om sandheden. Vi er velsignede, fordi vi har en grundvold, hvorpå vi kan bygge vor tro, og fordi dette gør, at hver dag kan være en lykkelig dag, når vi er sammen med vorø kære. Det er ikke så underligt, at præsident McKay så ofte sagde, at ingen succes i livet kan opveje et uheldigt hjem. Og jo nærmere mænd og kvinder lever til Gud, des større vil kærligheden være i hjemmet, og jo mere vil de sætte pris på kundskaben om, at kærlighedens bånd vil holde gennem evigheden, der skal komme.

Medens jeg var præsident for Sydstatsmissionen, var der en skolelærer, der lånte en af sine mormonelever en bog; da læreren fik bogen tilbage, lå der et kort med trosartiklerne i den, som hun så læste. Så gik hun til præsten for sin egen kirke og sagde: „Hvorfor har vor kirke ikke sådan noget som „dette?“ Præsten kunne ikke give hende et fyldestgørende svar, og så skrev hun til kirkens oplysningsbureau i Salt Lake City. De sendte hende brochurer, missionærerne besøgte hende, og hun blev medlem af kirken.

På den anden side, når jeg gennemlæser trosartiklerne, som Joseph Smith nedskrev, (og der er mange vigtige lærdomme, som han ikke her nævner), så forstår jeg ikke, hvordan man kan læse dem uden at indse, at denne kirke er sand. Ingen anden kirke i verden har sådan en grundvold at bygge på. Jeg vil gerne slutte min tale med at citere nogle af dem:

„Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn, Jesus Kristus og på den Helligånd.“ (1. trosartikel) Profeten lærte os, at de er to adskilte personligheder med legemer af kød og ben, og at den Helligånd er en åndelig person.

„Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres egne synder og ikke for Adams overtrædelse.“ (2.

trosartikel) Det er der ikke mange kirker, der tror på.

„Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger.“ (3. trosartikel) De fleste steder i dag prædikes der, at alt, hvad man behøver at gøre, er at tro på, at Jesus er vor Frelser, men vi siger, at man skal **gøre**, hvad han siger.

„Vi tror, at evangeliets første grund sætninger og forordninger er: 1) Tro på den Herre Jesus Kristus. 2) Omvendelse. 3) Dåb ved nedsænkning i vandet til syndernes forladelse. 4) Håndspåbyggelse for den Helligånd gave.“ (4. trosartikel) Jeg tror ikke, at der er nogen anden kirke i verden, der bygger på denne grundvold, og dog skriver Paulus tydeligt i brevet til Hebræerne:

„... Lad os derfor ikke her gå ind på børnelærdommen om Kristus, men ledes frem til de voksnes stade og ikke på ny lægge grundvold med omvendelse fra døde gerninger og tro på Gud.

„Med lære om tvætninger og håndspåbyggelse, de dodes opstandelse og evig dom.“ (Hebr. 6:1-2)

Dette er netop det samme, som vi har i vore trosartikler.

„Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspåbyggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger.“ 5. trosartikel) Ingen anden kirke tror på dette; de tror, at de har autoritet blot ved at læse i Biblen.

„Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister osv.“ (6. trosartikel) Paulus fortæller os, at kirken er opbygget på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnestenen; (Ef. 2:20) Ingen anden kirke har en sådan grundvold.

„Vi tror på tungemålgaven, profeti, åbenbaring, syner, helbredelse, udlægning af tungemål osv.“ (7. trosartikel)

„Vi tror, at Biblen er Guds ord, for så vidt, som den er rigtigt oversat; vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord.“ (8. trosartikel) Og intet menneske kan tro på, hvad Biblen siger uden at vide, at der findes endnu en skriftsamling, som Gud lovede at bringe frem for at gøre dem til eet i vore hænder. (Ezekiel 31:17)

„Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange, store og vigtige ting angående Guds rige.“ (9. trosartikel) Med andre ord, vi tror på stadige åbenbaringer, og at Kristi sande kirke den dag i dag ledes af åbenbaringer.

Og så tror vi „på Israels virkelige indsamling og de ti stammers tilbageførelse; at Zion vil blive grundlagt på det vestlige fastland (Amerika), at Kristus personligt vil regere på jorden, og at jorden vil blive fornyet og få sin paradisiske herlighed.“ (10. trosartikel) Vi ved disse ting, og Esajas fortæller os, at når den dag kommer, vil der være nye himle og en ny jord, hvor lammet og løven vil kunne græsse sammen, og at vi skal bygge huse, i hvilke vi selv skal bo, og plante vin og spise dens frugter. Vi skal ikke bygge, for at andre kan bo, men hvert menneske kan selv nyde sit arbejdes frugter, thi vi skal være Herrens velsignede æt og have vort afkom hos os. (Es. 65:17-23)

Er det da underligt, at vi bør lægge et fundament lige så stærkt som det, hvorpå vor hellige tempel er bygget, så vi kan være sikre på at være sammen med vore kære i Tusindårsriget.

At Gud må være med os og vore familier i forberedelse hertil, skal være min bøn. Gud velsigne jer i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen. ○

1 Lindbergh, Charles Augustus, amerikansk flypioner – født 1902.

Tilståelse og aflæggelse er en del af oprigtig omvendelse

ÆLDSTE JAMES A. CULLIMORE, assistent til De tolv Råd
Tale holdt ved den 141. halvårige generalkonference

Når jeg ser ud over alle de mennesker, der er til stede her, går det op for mig, at de allerfleste herude på gulvetagen er præstedømmeledere, og især er der mange biskopper.

Jeg nærer stor respekt for kirkens biskopper og for det store ansvar, de bærer på deres skuldre. En biskop står som en far for wardet, er wardets højpræst og dommer i Israel. En af de ting, han skal dømme om, er om den enkelte er værdig til at holde en stilling i kirken, til at tage vare på kirkens ordinanser og til at få tempeleambefaling osv.

Det er biskoppens pligt at råde medlemmerne i wardet, at hjælpe dem når de har problemer, at lytte til overtrædernes tilståelser og hjælpe dem med at omvende sig. Desværre er der mange af de sidstnævnte, der er inaktive på grund af deres overtrædelser og behøver megen hjælp. De føler, at de er fortabte, fordi de har syndet — at der ikke mere er noget at gøre. Det er især om disse medlemmer, jeg ønsker at tale i dag. Disse mennesker er alle dejlige sønner og døtre af vor himmelske Fader, men de har fejlet i et svagt øjeblik, eller på grund af omstændigheder, der var dem meget imod. Nu føler de sig fortabte i deres fortvivelse, fulde af samvittighedsnag, som de er. Den almindelige indstilling er: „Hvad kan det nytte? Der er intet håb for mig nu; jeg kan aldrig få tilgivelse.“

Det er muligt at hjælpe dem gennem en kærlig biskop, der er parat til at ofre tid og tålmodighed på dem, og som aldrig giver op. Når de bliver klare over, at der er håb, at Gud er barmhjertig, at der findes tilgivelse for synd, vil lyset begynde at skinne gennem den sørgmodighed og depression, der følger med overtrædelser.

Lyt her til et brev en biskop engang modtog fra et sådant menneske. Forud for det havde der været et dejligt interview, under hvilket den unge dame havde udgydt sit hjerte for biskoppen. Han havde forsikret hende, at alt ikke var tabt, og at der findes tilgivelse for synd, hvis man

virkelig omvender sig. Få dage senere skrev hun:

„På en eller anden måde er man ikke helt klar over, hvor forfærdeligt, det har været, før byrden begynder at blive løftet fra ens skuldre. Jeg ved, at det tager tid, at gøre det godt igen, som man har gjort galt, og måske er den bedste måde, hvorpå jeg kan takke dig og vor himmelske Fader, at blive et sådant menneske, som du tror, jeg er, og sådan som Gud ved, jeg kan blive. Jeg er nervøs på en underlig måde – nej, ikke rigtig nervøs, men jeg føler blot, at det, vi gør i dette liv, er så uendelig vigtigt. Livet har altid givet mig så meget, for eksempel det, at jeg er i stand til at se og føle, at føle og smage og nyde; jeg kan se en solnedgang høre et lille barn le, se to andre børn, der leger, eller se en eller anden klare sig igennem en vanskelighed i sit liv. Men det lille barn kan til enhver tid begynde at græde, børnene kan begynde at skændes, og en eller anden kan begive sig ad den forkerte vej. Jeg ved ikke, hvor jeg har fået disse tanker fra, men det virker sådan på mig.

„Jeg forlanger ingen drømme, ingen profetiske syner, ingen pludselig sønderrivning af støvets slør, ingen besøgende engel – ingen Himmel, der åbner sig.
Men tag tågen bort fra min sjæl.“
(Ukendt forfatter)

Præsident Spencer W. Kimball har beskrevet en situation, der ligner den, jeg netop har omtalt:

„Nogle gange kan et menneske blive ganske overvældet af skyldfølelse, der er så tung at bære, at han, når man angrende ser tilbage på, hvad han har gjort og ser ræddenskab og modbydeligheden, bliver fuldstændig overvældet og tænker: „Kan Gud mon nogensinde tilgive mig? Kan jeg nogensinde tilgive mig selv?“ Men når man har nået bunden af al håbløshed og fortvivelse og råber til Gud i sin hjælpeløshed og ulykke, men med tro, så hører man snart en ganske sagte men altgen-

nemtrængende stemme, der hvisker til ens sjæl: „Dine synder er dig forladt.“ (Luk. 5:20) (*Miracle of Forgiveness* (Bookcraft, 1969) side 344.)

Skriften trøster os meget. I Johannes' første brev læser vi: „Hvis vi bekendere vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed. (1. Joh. 1:9)

Ligeledes læser vi: „Thi jeg, Herren, kan ikke se på synd med den ringeste hengivenhed.

„Dog skal den, der omvender sig og holder Herrens befalinger, tilgives.“ (L. & P. 1:31-32)

Et af de skriftsteder, der er allermost vederkvægende for overtrædere, er måske dette:

„Se den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg Herren, kommer dem ikke mere i hu.“ (L. & P. 58:42)

Præsident Kimball bruger sund logik, når han siger: „Råbet om at omvende sig er til alle mennesker . . . det råb lover dem, der retter sig herefter, tilgivelse for synd. For sikke en dårlig vittighed det ville være at kalde menneskene til omvendelse, hvis der ingen tilgivelse var, og så ville Kristi liv og gerning jo ganske være spildt, hvis der ikke dergennem var mulighed for frelse og ophøjelse!“ (*The Miracle of Forgiveness*, side 344.)

Et af de allersmukkeste skriftsteder findes hos Esajas, i hvilket der gives løfte om tilgivelse til alle, der omvender sig:

„Søg Herren, medens han findes, kald på ham, den stund han er nær: „Den gudløse forlade sin vej, urettens mand sine tanker og vende sig til Herren, at han må forbarme sig, til vor Gud, thi han er rund til at forlade.“ (Es. 55:6-7)

Det er ikke altid nemt at omvende sig. Det kræver stor ydmyghed. Det kræver overnaturligt mod, især når der er tale om alvorlige overtrædelser. Men Herren har sagt os, hvordan vi kan vide, om en mand eller kvinde har omvendt sig fra sine synder. Hvis han vil bekende sine synder og af-

lægger dem, da er hans omvendelse oprigtig. (L. & P. 58:43)

Tilståelse og aflæggelse er de to vigtigste ting, når der tales om omvendelse.

Efter at man har erkendt sin synd og har besluttet sig til at vende sig fra den, må man ydmyge sig og bekende synden.

I alvorlige tilfælde af synd ville det være meget lettere blot at holde op med at gøre det forkerte uden at sige noget til nogen derom. Men at ydmyge sig og bekende sin synd overfor den, man har krænket og for biskoppen, er en meget rigtig måde og kræver virkelig ydmyghed.

Efter tilståelsen bør den, der har syndet, vise sin omvendelse ved ihærdigt at følge Herrens befalinger. Genoprettelse er også en vigtig del af omvendelsen. Der bør gives en form for erstatning i det omfang, det er muligt for at erstatte det, der er blevet taget eller for at reparere de skader, som er forvoldt, således at man derved gennem sine handlinger kan vise sit samvittighedsnag og beslutning om at gøre godt igen.

Tilståelsen må først og fremmest aflægges overfor den, der er blevet mest forurettet ved handlingen.

En oprigtig indrømmelse giver ikke plads for at gentage synden, efter at den først er blevet påvist.

Hvis du har krænket mange mennesker offentligt, skal din tilståelse også aflægges offentligt og overfor de, som du har krænket, skal du vise din skamfølelse og ydmyghed samt villighed til at modtage en fortjent irretsettelse. (L. & P. 42:90, 91)

Hvis din handling ikke er kendt og ikke har krænket nogen anden end dig selv, skal din tilståelse aflægges i stilhed og vor himmelske Fader, som hører på dig, vil belønne dig offentligt. (L. & P. 42:92) (Matt. 6:6)

Handlinger, som kan skade din stilling i kirken, din ret til privilegier i kirken, eller din fremgang der, må omgående indrømmes overfor biskoppen, hvem Herren har udpeget som en hyrde for hjorden og overdraget myndigheden til at fungere

som en domstol i Israel. (L. & P. 107:74, 76)

Han skal lytte til disse tilståelser i stilhed og handle med fornuft og barmhjertighed, som hvert tilfælde kræver det.

Efter tilståelsen må den, der har syndet, fremvise resultatet af sin omvendelse ved gode gerninger, som kan opveje de dårlige. Han må virkelig gøre alt, hvad han kan for at erstatte det, som er gået tabt eller reparere de skader, som han har forvoldt. (*Youth and the Church* side 99, *Deseret Book Co.* 1970)

Når nogen har indrømmet en synd og påbegyndt sin omvendelse ved med god vilje at vise sit oprigtige ønske om at blive fuldstændig tilgivet, hvordan ved vi så, hvornår vi skal tilgive? Hvornår ved vi, at han virkelig har omvendt sig?

I en åbenbaring til kirken i Kirtland, Ohio i 1831, sagde Herren:

„Han har syndet, men sandelig siger jeg jer: Jeg Herren, forlader dem deres synder, som bekender dem for mig og beder om tilgivelse, og som ikke har syndet til døden.“

„Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren, thi på ham hviler en større synd.“

„Jeg, Herren, tilgiver hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker.“ (L. & P. 64:7, 9-10)

Disse klare instruktioner til kirken, om at vi skal tilgive alles fejltagelser, siger ikke, at biskoppen, efter at have hørt på en af sine medlemmers indrømmelser, fritager ham for ansvar for sine synder ved at tilgive ham.

Naturligvis skal han tilgives. Biskoppen lægger sin arm om hans skuldre, er venlig og forstående og gør alt muligt for at hjælpe ham tilbage til fuld aktivitet. Men til trods for sin kærlighed og forståelse må han forstå at den omtalte gør bod gennem en forsagelsestid, hvori han nægter sig adgang til visse af kirkens privilegier i et tidsrum afhængig af syndens karakter.

Det siges, at én engang har spurgt en broder: „Hvornår har et menneske fået tilgivelse for sine synder?“ Han fik svaret: „Når han har omvendt sig.“ Han spurgte da igen: „Hvorledes kan du vide om han har omvendt sig?“ Svaret lød: „Hvis du kunne se ind i hans hjerte, ville du vide det.“ Muligvis omvendte han sig allerede under tilståelsen, men da vi ikke ved noget om dette, må der gå en tid, hvor han kan vise sin omvendelse gennem trofasthed i evangeliet. Forsagelsestiden vil i almindelighed være afhængig af syndens alvorlighed og syndereis udvisning af omvendelse.

Et brev fra Det første Præsidentskab til en stavspræsident, som hjalp en af sine medlemmer til tilgivelse for en alvorlig moralsk synd, indeholdt følgende oplysning: „Tilståelse og forsagelse er vigtige for oprigtig omvendelse og må sammenkædes med en erstatning, i så stor udstrækning som muligt, for alt det der er gjort forkert imod Herrens befalinger.“

Det er et spørgsmål, hvornår man skal slutte forsagelsestiden. Vi føler, at der må gå lang tid, for nogen kan vise, hvordan han vil bære sig ad med at leve retfærdigt i fremtiden. Kirkens almene instruktionshåndbog angiver en vis tid efter en alvorlig synd, før nogen kan få sine fulde privilegier i kirken og præstedømmet tilbage. Men hvilken bod der end tildeles, hvor lang eller vanskelig en sag end er, selv ved ydmyselighed i „sæk og aske“, (Matt. 11:21) er omvendelse den eneste vej frem.

Gennem Jesu Kristi forsonende blod kan vore synder vaskes bort. Med Amuleks ord siges der:

„... han sagde til ham, at Herren visselig skulle komme og forløse sit folk, men at han ikke skulle komme og forløse dem i deres synder, men forløse dem fra deres synder.“

„Og ham er givet magt af Faderen til at forløse dem for deres synder gennem omvendelse.“ (Helaman 5:10-11) Nu til slut en forsikring om, at den, der omvender sig, kan blive tilgivet.

„Sandelig, så siger Herren: Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt, og vide at jeg er.“ (L. & P. 93:1)

Det er måske ikke nemt, vejen kan være lang, men jeg vidner for jer, dette er vejen, som Herren har givet i barmhjertighed til os. I Jesu Kristi navn. Amen. ○

Missionæraflysninger

Følgende missionærer er blevet hæderligt afløst fra deres arbejde i Den danske Mission:

2. juni 1972:

Michael R. Dalton fra Burkeville, Virginia, efter sidst at have arbejdet i København

Clifton Farnsworth fra Salt Lake City, efter sidst at have arbejdet i København

Bruce Green fra Lapoint, Utah, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg

Jan Birk fra Hvidovre, efter sidst at have arbejdet i Hvidovre

Timothy Hess fra Farmington, Utah, efter sidst at have arbejdet i Missionskontoret

Kerry Rasmussen fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i Glostrup

5. juni 1972:

John Stevens fra Las Vegas, Nevada, efter sidst at have arbejdet i Hobro

Donald Eyre fra Nephi, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hvidovre

12. juni 1972:

Gary Mortensen fra Manassa, Colorado, efter sidst at have arbejdet i Missionskontoret

Brent Johansen fra Orem, Utah, efter sidst at have arbejdet i Missionskontoret

Nile Hall fra Lorenzo, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Hobro

„Så siger Herren”

ÆLDSTE THEODORE M. BURTON, assistent til De tolv Råd   Tale holdt ved den 141. halvårige generalkonference

For omkring en måned siden blev jeg af Det Første Præsidentskab udsendt for at holde en serie kirkekonferencer i Sydamerika. Faktisk vidste jeg ikke rigtigt, hvad jeg kunne forvente at opleve i de lande, og da jeg endelig kom derned, kunne jeg da heller ikke være blevet mere forbauset.

Jeg så store byer med ultramoderne skyskrabere med alle nymodens

hjælpemidler. Trafikken var lige så tæt som i de store byer i Nordamerika. Der blev bygget boligkarreer, kontorer, undergrundsbaner, veje og fabrikker i feberagtig hast i et forsøg på at holde trit med den rivende økonomiske udvikling.

Jeg må indrømme, at jeg med det samme faldt for sydamerikanerne. Da jeg drog derned, kendte jeg ingen,

men jeg blev modtaget med så meget varme og gæstfrihed, at jeg, da jeg tog derfra få uger senere, følte, at jeg havde fået mange, nye og helt specielle venner. Jeg gav dem da også et broderligt *abrazo* eller knus, da vi skiltes.

Da jeg talte med lederne i den del af kirken, blev det mig klart, at sydamerikanerne har problemer fuld-

stændig på linie med dem, man finder i andre dele af verden. Mine venner i Sydamerika fortalte mig, at deres landsmænd var så optaget af at opfylde deres materielle behov, at de forsømte deres åndelige behov. Kirkerne er ved at miste grebet om deres medlemmer. Menneskene er ikke interesseret i moderne religioner, og kirkernes indflydelse er i aftagende. Indbyggerne finder hverken trøst eller støtte i religiøse lærdomme og filosofier.

Det samme er tilfældet i Europa og De forenede Stater. Det er det vel over hele verden. Mange steder er kirkerne ved at blive centret for politisk aktivitet. Præsterne leder protestmarcher for politiske spørgsmål. Sognepræsterne vender sig til psykologien og sociologien for at prøve på at opfylde deres sogneborns følelsesmæssige og åndelige behov. Prædikenerne, der holdes, er lærde mænds intellektuelle mesterstykker, mænd, der har lært at holde forfuldendte taler på teologiske læreanstalter, men hjertet er ikke med, i det de siger. De bringer budskaber, der er fulde af menneskevidsdom, og ikke rummer noget guddommeligt.

De forskellige kirkeledere er da også klare herover. Derfor søger de at reformere deres kirker. Der er ved foreslået store forandringer indenfor kirkernes lærdomme og ritualer, og nogle af disse forandringer er allerede ført ud i livet. Der indkaldes til konferencer og synoder for at prøve at klargøre lærdommene i enkeltheder, for at diskutere kirkens fremgangsmåder eller de ord, der bør bruges ved de forskellige ordnansers.

For mig ser det ud, som om mennesket forsøger at tale for Gud, i stedet for at lade Gud tale for sig selv.

Det er blevet sagt, at det, der behøves mest i dag, ikke er menneskets røst, men Guds røst. Hvilken generation af mænd og kvinder har haft mere brug for at lytte til en Guds profet, der kan lede dem, end vi gør i dag? I disse dage, hvor man fra alle sider råber; „Se, her er sandheden,“ eller „Nej, der er sandheden,“ hvor hører man da en stemme fuld af autoritet, der siger: „Så siger Herren?“ Hvor har vi en Moses eller en Esajas, eller en Peter eller en Paulus, som kan tale ud fra personligt kendskab til Gud?

Jeg ser, og I ser ideologiske stridigheder udover den ganske jord. I aviser, blade og bøger læser vi om de mænds forslag, der forsøger at løse moralske og etiske problemer ved at skabe nye love. Vi ser mænd og kvinder vende sig til politiske teorier eller til videnskab i et forsøg på at løse det moderne samfunds åndelige og moralske problemer. Vi prøver at løse vore problemer gennem menneskets filosofier og lærdomme. Jeg hører Esajas' ord for mig, som han udtrykte Guds vilje:

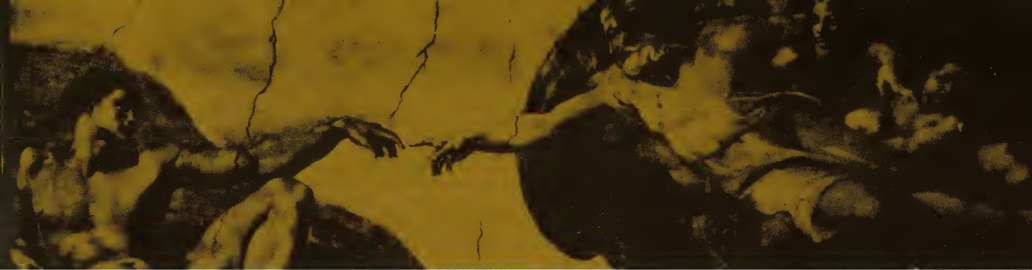
„Den gudløse forlade sin vej, urettens mand sine tanker og vende sig til Herren, at han må forbarme sig, til vor Gud, thi han er rund til at forlade.

„Thi mine tanker er ej eders og eders vej ej mine, lyder det fra Herren; nej, som himlen er højere end jorden, er mine veje højere end eders og mine tanker højere end eders.

„Thi som regnen og sneen falder fra himlen og ikke vender tilbage, før den har kvæget jorden, gjort den frugtbar og fyldt den med spirer, givet sæd til at så og brød til at spise, så skal mit ord, det, som går ud af min mund: det skal ej vende tomt tilbage, men udføre, hvad mig behager, og fuldbyrde hvervet, jeg gav det.“ (Es. 55:7-11)

Guds vej er vejen til at løse vore politiske, moralske, etiske, ja, selv vore økonomiske problemer. Herrens vej udelukker krige, oprør, diskrimination, lidelse og sult. Hvad verden behøver er da vejledning fra en sand profet, fordi han kender Guds meninger og vilje, kan han tale i Guds navn med magt og myndighed og sige: „Så siger Herren!“

Den dag er kommet! De gammeltestamentelige profeter forudsagde, at Gud i de sidste dage ville genoprette sit rige på jorden, som aldrig i evighed skulle forgå. Daniel talte om en sten, som Gud med egne hænder skulle skære ud af et bjerg, en sten, som skulle rulle frem og opfylde jorden. (Daniel 2:32-45) Mika sagde, at dette skulle fremkomme, når jorden er fuld af uro. Malakias forudsagde Elias' komme og genoprettelsen af alle ting. (Mal. 4:5, 6) Jesus sagde, at en budbringer eller Elias ville blive sendt herved før Herrens andet komme for at genoprette alle ting, som forberedelse til det, der skal komme. (Matt. 7:11) Peter vidnede om, at der i de sidste dage ville komme en fornyelses tid, og at Jesus ville forblive i Himlen „indtil genoprettelsestidene, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt om

gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid.“ (Ap. Ger. 3:21)

Denne forudsagte genoprettelse begyndte så stille og diskret, at verden ikke engang var klar over, hvad der skete, den kom så stille „som en tvy om natten“ (1. Tess. 5:2) Det skete ikke gennem menneskelig visdom, men som svar på en ganske enkel bøn, som Joseph Smith, en dreng i New York State, bad, da han var gået ind i skoven ved Palmyra, for at stille Gud spørgsmålet: „Hvilken af kirkerne er den rigtige?“ Dette unge menneske havde ingen anelse om, at en ny Guds uddeling barmhjertigt var på vej. På den tid levede der ingen profet på jorden, som kunne svare på Josephs spørgsmål. Han kunne kun få svar fra Gud ad een vej, og det var, ved at Gud selv svarede ham.

Den sande kundskab om Gud var blevet tilsløret i de århundreder, der fulgte på Kristi død. Da Joseph Smith gik ud i skoven for at bede, vidste han ikke mere om Gud, end hans samtidige gjorde. Indtil det tidspunkt troede hver eneste kirke på treenigheden og havde dette som en fast lærdom i deres kirke. De troede på en Gud, der kun var en ånd, som var ukendt for menneskene, og som ville forblive ukendt. I kan forestille jer Josephs forbløffelse, da ikke een, men hele to personer kom til syne for ham som svar på bønnen. Idet den ene person talte og pegede på den anden, præsenterede han ham med disse ord: „Denne er min elskede Son. Hør ham!“ (Joseph Smith 2:17)

Det var den levende, opstandne Jesus Kristus, selve Guds Son, som

belærte Joseph og således begyndte den nye uddeling med sand kundskab om Gud. Han fortalte Joseph, at ingen kirke, der dengang var på jordens overflade kunne gøre krav på at tale i Guds navn. Han fortalte Joseph, at han, efter den rette forberedelse og efter at præstedømmets myndighed var blevet givet ham, skulle blive den første i rækken af nutidige profeter, som skulle belære og velsigne menneskeheden, som profeterne i fordums tid havde gjort det.

Og som forudsagt af Kristus, kom himmelske sendebud til jorden og udgød præstedømmets magt over Joseph Smith og Oliver Cowdery. De fik myndighed til at tale drevet af den Helligånd, og det, de sagde, var Herrens vilje i de sidste dage. Denne magt er stadig blandt os idag. (L. & P. 68:4)

Yderligere skrifter blev givet, for „på to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres.“ (2. Kor. 13:1) Nye åbenbaringer blev givet for at genoprette præstedømmets orden på rette måde og at genskabe ordningerne ganske, som de havde været på Jesu Kristi tid. Jesu Kristi Kirke blev genoprettet med den samme magt, de samme gaver, og den samme myndighed som i fordums tid. Gud havde talsmænd igen på jorden, hvem han havde givet den gave, det var at kende Guds tanker og vilje og som havde myndigheden til at sige: „Så siger Herren!“

Da Joseph Smith rejste sig fra sine knæ i Den hellige Lund, vidste han mere om Guds natur, magt og egen-skaber, end lærde mænd kunne vide

efter at have studeret emnet et helt liv igennem. Det er det, der er så enestående ved Jesu Kristi Kirke i dag. Det er vidnesbyrdet og den Helligånd's kraft, der adskiller kirken fra alle andre. Vi behøver ikke sammenkalde råd af lærde mænd for at diskutere, hvad Gud ønsker. Vi har nulevende profeter og apostle til at lede os. Hvis vi er villige til at følge deres råd, kan vi undgå det onde, der er i vor tid, være stærke og rolige i vor tro og have fred i sindet.

Af denne grund er der en umådelig magt uløseligt knyttet til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som har en god påvirkning på menneskets liv. Mænd og kvinder, der ved, at de handler efter Guds vilje, vil være parate til at ofre sig for andre, at dele, hvad de har, at tjene andre og leve fredeligt sammen. Fred kommer ikke gennem lovgivning eller ved at tilslutte sig en bestemt politisk filosofi. Menneskemetoder til at løse problemer kan ikke alene misbruges, men også simpelt hen slå fejl på grund af manglende viden eller erfaring. Fred, glæde og lykke får man kun ved at acceptere Guds åbenbarrede plan.

I Sydamerika så jeg den samme stærke vækst indenfor kirken, som jeg har oplevet på vestkysten af De forenede Stater og Canada gennem de sidste tre år. Vore problemer er ikke tomme kirker, men at vore kirkebygninger er overfyldte. Vi bygger nye lige så hurtigt, vi kan, for at løse disse problemer, men vi har svært ved at følge med. Jeg blev glad overrasket, da jeg så, at kirkebygningerne i Sydamerika ikke kun bruges om

søndagen, men hele ugen igennem. De unge i kirken foretog sig noget næsten hver dag, idet de brugte bygningerne og de omkringliggende arealer som klubfaciliteter. De spillede fodbold udendørs, de spillede teater og øvede sig på deres musikinstrumenter indendørs. Der blev holdt ungdomsseminarer og primary i klasselokalerne. Jeg deltog i en banket afholdt for de unge i Buenos Aires. Jeg besøgte en nylig startet "Deseret Industries operation" i Montevideo, hvor vore søstre lærte at sy, at forandre klædningsstykker, at strikke og at væve, alt imens de lærte hinanden bedre at kende. I Sao Paulo i Brasilien arbejdede unge og ældre sammen for at bygge en sportsplads uden mindste tegn på generationskløft.

I vil måske spørge: "Hvordan kan det være, at du som fremmed fik en så varm modtagelse i de lande, når du ikke engang taler deres sprog?" Fordi jeg blev accepteret som deres bror i Jesus Kristus. Vore hjerter talte det samme sprog. Vi havde de samme idealer, de samme ønsker, de samme mål. Jeg overværede en konference i Brasilien, hvor brødrene og søstrene havde så travlt med at hilse på og tale sammen, at det var vanskeligt at få begyndt mødet. Disse mennesker elskede hinanden. Det var smilende, hilse-glade og lykkelige mennesker, jeg så i Sydamerika. Med et sådant broderskab er det da noget under, at de tre stave i Sao Paulo hvert år gennemsnitlig øges med et tusind medlemmer, som hurtigt bliver en del af denne Herrens familie?

Da jeg så disse mennesker være så lykkelige og glade for hinandens selskab, så tænkte jeg på, hvor magtfuldt det givninge evangelium kan være. Når et menneske er overbevist om, at det virkelig er Guds søn eller datter, så er der ingen grænser for dette menneskes vækst. Dette er fundamentalt for kirkens medlemmer. Som medlemmer af en kongelig familie, vil vi ikke længere kunne stille os tilfredse med at være som andre mennesker. Vi føler os anderledes. Det går op for os, at intet kan holde

os tilbage, når vi arbejder for Herren. Vi bliver villige til at arbejde mere ihærdigt, at ofre mere for sagen og at dele vore talenter og velsignelser med andre, fordi vi ved, hvem vi er. Som Peter lærte medlemmerne af kirken på sin tid:

„Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et øjendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.

„I, som før ikke var et folk, men nu er Guds folk, I, som ikke fandt barmhjertighed, men nu har fundet barmhjertighed.“ (1. Peter 2:9-10)

Hvis I er ved at miste modet, hvis der er noget I ikke forstår, hvis I søger efter mere lys, større lykke og glæde, så undersøg disse åbenbarede sandheder. Bliv selv klar over det. Kom og lyt til profetens stemme. Slut jer til Guds folk, bliv gennem pagten søn eller datter af den sande og levende Gud. Opnå jeres arv i Guds rige, få de rettigheder, som I i følge jeres stamme har løfte om, og få en vidnen om formålet med livet. Til dem, der allerede er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, vil jeg sige: Lad os udvikle de gaver, vi har fået. Lad os være venlige overfor hinanden, lad os vise den kærlighed til næsten, der kommer, når man helhjertet accepterer sandhedens principper.

Jeg bærer mit hellige vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er Guds levende Søn – vor Frelser, vor Herre, vor Konge. Jeg vidner for jer, at Jesus Kristus nu taler til Jordens indbyggere gennem levende profeter. Jeg bevidner for jer, at Det melkisedekske Præstedømme igen findes på jorden i al dets majestæt og væld, og at der lever sande profeter og apostle, der siger: „Så siger Herren.“ Jeg bærer mit personlige vidnesbyrd derom i Jesu Kristi navn. Amen. ○

JOSEPH FIELDING SMITH

„I forudtilværelsen opholdt vi os i Gud, vor Faders, nærhed. Da tiden oprandt, da vi skulle gå videre ad vor tilværelses stige og gennemgå denne verdens prøvestand, blev der holdt råd, og de åndelige børn blev belært om emner, der havde at gøre med forholdene i det dødelige liv, og om grundene til at indgå i en sådan tilværelse. I det tidligere liv var vi ånder. For at vi kunne have fremgang og efterhånden nå målet, fulkommenhed, blev det bekendtgjort, at vi ville modtage tabernakler af kød og ben og måtte gennemgå en dødelig tilstand, hvor vi ville blive forberede os til oplyselse. Under tilstedeværelse af vor herlige Fader, der havde et følbart legeme af kød og ben, strålende som solen, blev vi bragt til at forstå, at vi som ånder var i en tilstand langt under Hans.“

JOSEPH FIELDING SMITH

„Ethvert menneske modtager Kristi lys. Vi finder ikke dette lærepunkt så klart beskrevet i Det nye Testamente som i Mormons Bog og i Lære og Pagter. Men vi opdager følgende: Herren har ikke ladet mennesker (når de fødes ind i verden) hjælpeløse, famlende for at finde lyset og sandheden, men hvert menneske, der fødes ind i denne verden, fødes med retten til at modtage vejledning, belæringen, råd fra Kristi Ånd, eller Sandhedens Lys, i vore Skrifter somme tider kaldet Herrens Ånd.“

BØRNE- SIDER

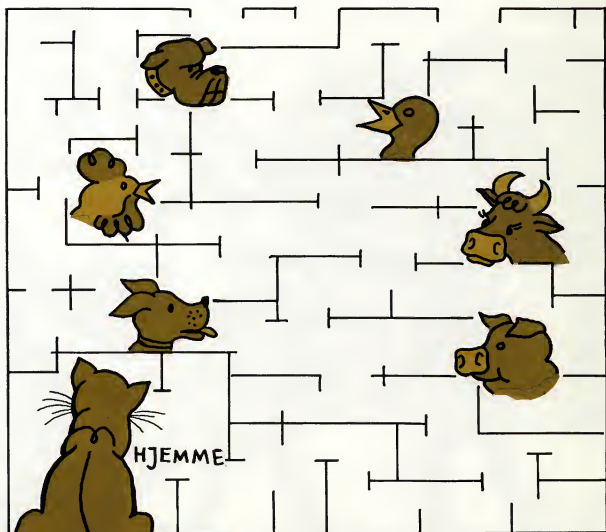
Den lille fortabte killing

AF CHARLOTTE STEVENSON

Kan du hjælpe denne killing med at finde vej hjem til sin mor uden at løbe ind i andre dyr fra gården på vejen hjem?

START

C. STEVENSON

Mod til at tro

AF ANNE SIKSTAD

Illustreret af Ronald Crosby

Det var en bitterlig kold søndag morgen i Larsmo, Finland, da den unge Anders Johansson forlod sit hjem for at gå i kirke. Han ænsede ikke det kolde vejr, fordi han var varmt klædt på, og han var glad for spadsereturen på de tre mil til den lille baptistmenighed.

Anders følte sig altid godt tilpas på sabbatsdagen, fordi han var glad for at lære om Gud.

Pludselig ramte en sten Anders' ben og en anden ramte ham i ryggen. Han standsede ikke for at

stille spørgsmål, men løb straks afsted tværs over marken. De gode følelser, han for et øjeblik siden havde haft, var forsvundet.

„Hvorfor kaster de sten på mig, fordi jeg tilhører en anden kirke?“ spurgte Anders sig selv. „Jeg hører til i denne by lige så meget, som de gør, selv om jeg beder på en anden måde.“

På den tid var Finland under russisk herredømme og de fleste mennesker tilhørte den lutherske kirke. Lige som Anders havde de,

der bekendte sig til andre kirker, vanskeligheder.

Stenene havde ikke gjort ham noget særligt, men hvor Anders dog ønskede, at hans bysbørn i Larsmo ville være mere tolerante overfor andre religioner.

Da Anders endnu var en lille dreng, blev en ung mand, der boede i Sverige, ved navn: Gustav Wallgren, medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Kort tid efter blev han sendt til Finland for at arbejde for den rus-

siske regering. Før han rejste til Sverige, blev han ordineret til ældste, for at han bedre kunne prædike evangeliet til det finske folk og døbe det. Gustav var utvivlsomt den første mormon i Finland.

I slutningen af året 1875 blev der sendt missionærer fra Sverige til Finland.

Den finske regering var klart imod enhver form for kirkelig aktivitet bortset fra den lutherske kirke, og der blev udskrevet en lov, der forbød mennesker at stå op og prædike enhver anden kirkes læresætninger.

For at følge loven, måtte alle missionærerne, der arbejdede i Finland sidde ned medens de prædikede evangeliet.

Breve fra de første missionærer ta-

ler om, at denne usædvanlige form forløb meget godt, „efter vi var blevet vant til det.“

Kun meget få mennesker i Finland turde lytte til nogen, der talte om en ny religion. De, der gjorde det, blev ofte forfulgt og udsat for de strengeste straffe indenfor lovens rammer.

En mand, der blev mormon, blev idømt 28 dages fængsel og fik under sin ensomme arrest kun lidt vand og brød at leve af.

I sommeren 1880 tog nogle missionærer fra Sverige til en ø, der hed Larsmo, den er ca. 20 km. lang og ligger på Finlands vestkyst.

På grund af vanskeligheder med den finske regering blev de ikke længe, men før de rejste, hørte Anders og hans kone om evange-

liet og blev døbt. I en tid var de de eneste medlemmer på denne ø. Snart ville Anders gerne dele evangeliet med andre, så han inviterede venner og slægtninge til sit hjem, for at de kunne høre om den vidunderlige, nye religion. Hans svigerfar, postbudet og nogle naboer troede og båd om at blive døbt. „Jeg ved ikke, om jeg kan døbe jer,“ sagde Anders. „Jeg må besøge missionspræsidenten i Sverige for at undersøge, om jeg har myndighed til at gøre det.“

Da sådan en rejse med skib var dyr, hjalp de, som han havde undervist med de penge, der var nødvendige for at kunne rejse til Sverige, hvor han blev ordineret til ældste.

I Larsmo i juli 1946 blev Finland genindviet til evangeliets forkyn-

delse og i 1947 åbnede landet sine døre for de religioner, der ønskede at etablere missioner.

Ikke længe efter blev den finske mission oprettet. Der er nu i 1972 treogtyve grene af kirken.

På grund af det mod, som Anders viste i tilbedelsen af Gud og for den måde, han gjorde, hvad han han fandt rigtigt, blev mange af hans børn og børnebørn, såvel som venner og naboer medlemmer af kirken.

Den første grenspræsident i Den finske Mission var Anselm Strömberg, oldebarn af Anders Johansson Strömberg. Det sidste navn blev tilføjet, dengang det blev påbudt enhver i Finland at have et efternavn.

LØRDAG

Lørdag er nu en særlig dag, for da gør vi os rede til søndag, vi går på indkøb og vi ordner hus, så vor sabbatsdag bliver en skøn dag.

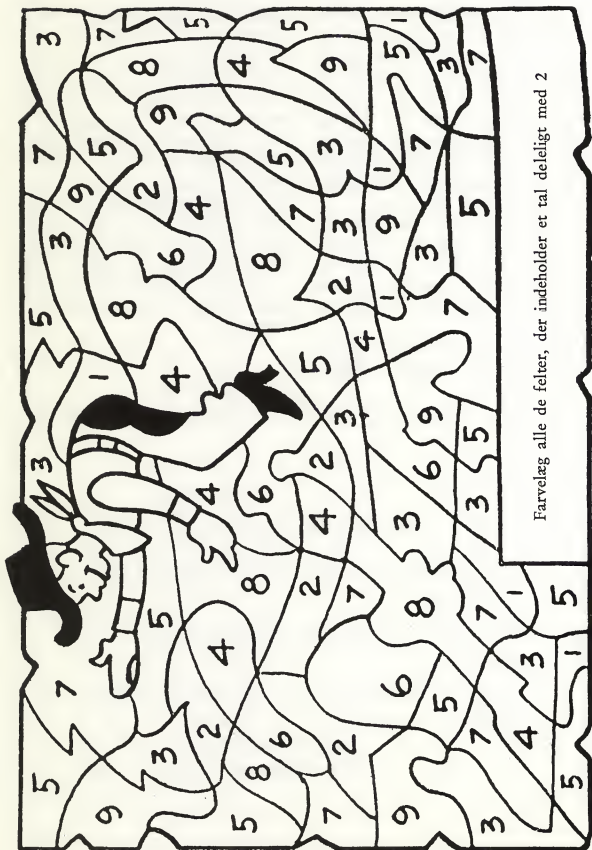
Vi vasker tøj og vi pudser sko og vi kalder den for en „gør køn dag,“

vasker hår og sætter det sirligt og fint så vi er parate til søndag.

„Synd med mig“ D-10

Rita S. Robinson, oversat af R. Voss

Farvelæg alle de felter, der indeholder et tal deleligt med 2

Gideon

En historie fra Mormons Bog, fortalt AF MABEL JONES GABOTT

Illustreret af Jerry Harston

Gideon ragede op over mængden. Han var en høj mand og meget stærk. Hans stemme nåede ud til kong Limhis folk og til kong Ammon og hans folk.

En stor skare havde samlet sig på kong Limhis opfordring for at finde en udvej til at undslippe for lamanitternes trældom.

„O, konge,“ sagde Gideon. „Hvis du ikke har fundet, at jeg var en nyttig tjener, eller om du har lyttet til nogle af mine ord, og de har været dig til nytte, da ønsker jeg, at du også denne gang vil lytte til mine ord, og jeg vil være din tjener og udfri dette folk af trældom.“ (Mosiah 22:4)

Alles øjne var rettet mod Gideon. Hvor Limhis folk dog længtes efter frihed. Lamanitterne blev mere og mere grusomme, for hver dag der gik. De slog dem og behandlede dem som dyr og pålagde dem høje skatter oveni deres allerede tunge byrder.

Kong Limhi var ivrig efter at høre Gideons tale. Han var blevet taget til fange af lamanitterne. Limhi var en god mand og elsket af sit folk, skønt han var søn af den onde kong Noah.

Han huskede nu, at Gideon engang havde forsøgt at dræbe kong Noah, men han havde vist barmhjertighed, da kongen bad om nåde.

Limhi var glad, fordi der havde været fred blandt hans folk i to år.

Der var imidlertid stadig nogen af kong Noahs onde præster ude i ørkenen, der gemte sig og betragtede lamanitternes piger, når de dansede og sang. De havde fanget 24 af dem og ført dem langt ud i ørkenen.

Lamanitterne havde beskyldt Limhis folk for at have stjålet pigerne og kong Limhi ville søge efter de skyldige blandt sit folk.

Men Gideon sagde: „Jeg beder dig, søg ikke hos dette folk. De kunne aldrig have gjort det. Tænk på de onde præster, måske har de stjålet lamanitternes døtre.“

Kong Limhi lyttede til Gideon, og Gideon havde ret.

Ammon og hans folk ville også gerne høre på Gideon, fordi Ammon kendte Gideons hengivenhed for kong Limhi.

Ammon var kommet fra Zarahemlas Land til Nephis Land for at søge efterkommere af Zeniff, som

havde rejst i landet mange år tidligere. Ammon var overvældende glad over at finde kong Limhi og hans folk i live, men han sørgede over, at de levede i trældom. Nu ønskede han og hans folk at høre, hvad Gideon havde at sige.

Kong Limhi lod Gideon tale, og Gideon sagde: „Læg mærke til porten på den anden side af byen.“

„Lad os derfor udstede en bekendtgørelse til hele folket om, at de skal samle deres flokke og hjerde, så de kan drive dem ud i ørkenen om natten. Og jeg vil gå efter din befaling og betale den sidste skat af vin til lamanitterne, og så bliver de fulde, og vi vil gå gennem den hemmelige udgang til venstre for lejren, når de bliver fulde og falder i søvn.“

„Således vil vi drage ud i ørkenen

med vore kvinder og børn, vore får og vort kvæg og vi vil drage omkring i Shiloms Land.“

Og kongen lyttede til Gideons ord. Og kong Limhi lod sit folk samle kvæget sammen, og han sendte vinskatten til lamanitterne, og han sendte endnu mere vin til dem som en gave, og de drak rigeligt af vinen, som kong Limhi sendte dem. Og kong Limhis folk drog ud i ørkenen om natten med deres flokke og hjerde og de gik omkring Shiloms Land i ørkenen og tog retning henimod Zarahemlas Land, idet de blev vejledt af Ammon og hans brødre. (Mosiah 22:6-11)

I Zarahemlas Land sluttede de sig til Mosiahs folk og blev modtaget med glæde.

Gideon havde reddet sit folk fra lamanitterne. (Se Mosiah 20:17, 18)

DAVID O. McKAY

„Jeg bevinder for jer, at Gud, vor himmelske Fader lever, at Han samtaler med sine tjenere, at Han i denne verdensuddeling har igangsat sit store værk, den eneste frelsesplan, hvorved mennesket kan reddes, det eneste middel, hvorved fred kan oprettes i verden.“

Et nyt hjem

AF MARY PRATT PARRISH
Illustreret af Virginia Sargent

Tommy vendte sig på stråmåttten i bunden af vognen og trak klude-tæppet langt op over ørerne.

På en hvilken som helst anden morgen ville der være blevet blæst i signalhornet, og han ville have været oppe, men brødrene havde besluttet sig til at blive i Garden Grove, og som følge deraf kunne han blive i sin seng denne morgen.

Men hornet lød alligevel klart ind i Tommys vogn. Han tog hurtigt skoene på, greb sin frakke og sprang ud af vognen. Han mødte sin far, der kom ud af teltet. „Hvad er der i vejen?“ spurgte Tommy. „Jeg ved det ikke,“ svarede hans far. „Lad os finde ud af det.“

Sammen gik de over til det store lejrbål, hvor Brigham Young ventede på, at mændene skulle komme til stede.

Da de alle var kommet, begyndte han:

„I dag er det den 25. april og jor-

den er velegnet til pløjning. Vi kan så korn nu, og til foråret vil der blive en god høst. Hvis vi ikke er her til den tid, vil de hellige, som kommer efter os, kunne høste den. De, der er syge, kan blive her, indtil de har det bedre. De, der ikke har proviant og klæder til at kunne fortsætte, kan blive her, til de har, hvad de behøver. De hellige, som kommer efter os, kan bruge huse, indtil de drager videre.“

Han gjorde en pause og mændene forholdt sig stille og ventede på, at han skulle fortsætte.

„Jeg har inddelt vor lejr i grupper. 100 skal hugge tømmer. 48 skal bygge huse. 10 skal bygge gærder. 12 skal grave brønde og 10 skal bygge broer. Resten ialt 175 skal rense jorden for kratvækster, lave plove og til sidst så korn.“

Så snart præsident Young havde sluttet sin tale, løb Tommy tilbage og fortalte sin mor om den nye plan.

„Det er en vidunderlig måde at

hjælpe hinanden på," sagde hun. Mange af vore venner i Nauvoo ville drage vestpå, hvis de vidste, at der var et sted undervejs, hvor de kunne finde føde og hvile sig, hvis de blev syge."

„Måske ville alle vore venner komme, hvis de vidste det," sagde Tommy tankefuldt, idet han tænkte på den dejlige tid, han havde haft sammen med de andre drenge i Nauvoo.

„Hvorledes kan vi give dem besked om, at der vil være et hus til dem her?“ spurgte Betsy. „Jeg tror, at brødrene vil give dem besked,“ svarede hendes mor.

Netop da kom far ind i lejren, begejstret over sit nye job.

„Jeg skal bygge huse,“ sagde han.

„Og du Tommy, skal hjælpe mig.“

„Hurra!“ råbte Tommy. Tommys mor smilede, da hendes to mænd gik af sted sammen.

Ugerne, der fulgte, var travle. Lejren blev vækket hver morgen med hornsignal. Enhver begyndte straks efter morgenmaden og morgenbønnen.

To uger efter var det som om, at den lille by med alle dens huse, hegn, broer og brønde havde været der i lang tid.

Rundt om var der hektar efter hektar af jord, der var blevet pløjet, harvet og tilsået med hvede.

Tommy og Betsy synes det var dejligt at tænke på alle de kager og tærter, de skulle have efter høsten. Det var længe siden, de havde smagt et stykke brød af rigtigt mel i stedet for af majs mel. De var så trætte af majs, at de af og til hellere gik sultne i seng, end de spiste det.

Tommy var stolt af de huse, han hjalp sin far med at bygge. De var lavet af bjælker, der var lagt oven på hinanden. Det var hans job at fylde mellemrummene med ler og græstørv.

Det var en dejlig dag, da Tommy og Betsy flyttede ind i et af disse huse med deres far og mor.

Far lavede et bord og nogle bænkke, som han anbragte i midten af rummet og en rå sengeramme blev sat i et hjørne.

Betsy og hendes mor lavede en fjederbund af reb ved at flette et langt, tyndt reb over rammen af sengen fra side til side og fra hovedgærde til fodende, indtil bunden var vævet af masker på ca. 7 cm.

„Det gør sengen blød og fjedrende,“ sagde Betsy, da hun satte sig på den. „Det er bedre end at sove på hårde brædder,“ sagde Tommy,

idet han tænkte på sin seng i prærievognen.

Da alt var på plads, så Betsy sig om i sit nye hjem. Der var varme på ildstedet. En gryde stod og snurrede med en kødpostej og der var en ren dug på bordet, som var dækket til aftensmaden.

„Det er et smukt hjem,“ sagde hun. „Jeg håber, at vi kan bo her i lang tid.“

Men Tommy og Betsy boede kun i deres hus i tre uger.

Den 1. juni sagde deres far: „Vi skal afsted til Council Bluffs i morgen. Præsident Young vil, at vi skal tage dertil for at bygge huse og så korn, som vi har gjort det her.

Tommy og Betsy så bedrøvede ud. Mor prøvede på at trøste dem og sagde: „Det gør virkelig ikke noget, hvor vi bor, bare vi er sammen.“

„Det er den kærlighed, menneskene har til hinanden, der skaber et hjem, ikke det sted de bor.“ Det vigtigste nu er, at vi viser vor himmelske Fader, hvor meget vi elsker ham, ved at gøre det, han ønsker, vi skal gøre.

Da alt var pakket og familien var klar til at tage afsted, satte de sig for at spise deres sidste måltid i huset.

Pludselig hørte de lyden af vogne, mange vogne. „Det må være et helt vogntog, der kommer for at slutte sig til os“, sagde far, og i stedet for at spise, gik familien ud på vejen for at byde de nyankomne velkommen.

Tommy så nogen venner i en af vognene. „Eliza — Elija!“ råbte han. De nyankomne vendte sig om og råbte af glæde og hoppede ned

fra vognen og løb Betsy og Tommy imøde.

Far inviterede Eliza og Elija og deres forældre til aftensmad.

Mor redte en seng, så deres mor kunne ligge ned. Betsy var glad for, at hun og hendes mor havde lavet sengebunden af reb, således at sengen var mere behagelig.

Samme aften før de lagde sig til at sove i deres vogne sagde Tommy: „Jeg er glad for, at Eliza og Elija skal bo i vort hus.“

„Det er jeg også,“ sagde Betsy.
„Det er godt, at de har sådan et dejligt hus at komme hjem til.“ ○

DAVID O. McKAY

„Hvad er det for et ansvar, der påhviler ethvert medlem af Kirken? Jeg slår op på afsnit 107 i Lære og Pagter og finder der opregnet de forskellige præstedømmeorganisationers pligter, og jeg læser i det ni-oghalvfemsindstyvende vers følgende: ‚Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet‘.

„To principper i den formaning træder frem som pligter for de embedsmænd, til hvem denne åbenbaring blev givet: For det første at lære, at vide, hvad ens pligt er; for det andet med al flid at passe pligten. At kende sin pligt, at lære sandheden, er enhver sidste dages helligs pligt, en pligt for enhver mand og kvinde i verden, også dem, som står uden for denne kirke.

„Hele menneskeheden, tror jeg, tilskyndes og opløstes af den Ånd, der får dem til at foretrække sandheden. Endog i den politiske verden finder man store mænd, der har søgt efter politiske sandheder, sandheder, der kunne lette politiske situationer. I den dødelige verden finder man store reformatorer, der søger at nå frem til sandheder, der kan udjævne skadelige, mellemmenneskelige forhold. Den samme holdning findes i finansverdenen. Videnskabsmændene er blandt de mest fremtrædende sandhedsøgere.

„Vi har hørt om den magt, der tilskyndede Columbus til at tage ud på oceanet.

„Som reaktion på den følelse, der var indgydet ham, om at bevise sandheden af det, han følte sig sikker på, kunne han ikke stille sig tilfreds; han måtte give udtryk for den. Der er en naturlig følelse, der driver mænd og kvinder frem mod sandheden. Det er et ansvar, der er lagt på menneskeheden. Det ansvar hviler på sidste dages bellige i højere grad end på deres medmennesker.

„Hvis I slår op i det otteogfirsindstyvende afsnit vil I finde følgende påmindelse:

„Og da ikke alle har tro, så søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab — hvordan? ‚ved læsning, og ved tro‘. (L og P 88:118).“

Kirkens orden og praksis

Missionernes public relations arbejde

De fleste fuldtidsmissioner har særlige folk til at tage sig af kontakten til aviserne og andre samfundsmedier. Det anbefales, at missionspræsidenten vælger et af de lokale medlemmer til dette job i den udstrækning, det er muligt.

Kirkens skoler i Mexico

I kirkens skoler i Den mexicanske Republik går der ifølge George L. Turley, som er administrator for skolerne i Mexico, i år 7.615 elever. Som det påbydes af den mexicanske lovgivning, er skolerne indregistreret under navnet: „Sociedad Educativa Y Cultural, S.A.“ eller „Foreningen for Uddannelse og Kultur.“ Størst af kirkens skoler i Mexico er Centro Escolar, „Benemerito de las Americas“, som ligger nær Mexico City i den nordvestlige del af føderationens område. Her går 2.000 elever, med muligheder for 4.500 elever, når faciliteterne udvides.

Om Cola og visdomsordet

Visdomsordet, afsnit 89 i Lære og Pagter er og forbliver ledetråden, hvad dette angår. Der har aldrig været tale om nogen officiel udlægning af, hvad visdomsordet dækker, bortset fra, at de første brødre i kirken udtalte, at „hede drikke“ betød te og kaffe.

Hvad Cola angår, har kirken aldrig taget offentlig stilling i den sag, men kirkens ledere har rådet os til, og råder os stadig til, at afholde os fra nogen drikke, der indeholder vanedannende medikamenter under sådanne omstændigheder, at det åbner mulighed for vanedannelse. Enhver drik, der indeholder noget, der skader legemet, bør undgås.

Mandag aften er forbeholdt familien, og ikke kirkeaktiviteter

Da det blev bekendtgjort, at mandag skulle være familiehjemmeaften, stod der i en *Præstedømme Bulletin* sidst i året 1970, følgende at læse:

De, der er ansvarlige for præstedømmets og hjælpeorganisationernes programmer, inclusive tempelaktiviteter, studenteraktiviteter osv., bør være opmærksomme på denne beslutning, så mandag aften kan blive respekteret over hele kirken og medlemmerne være fri for kirkearbejde eller aktiviteter, så de kan afholde familieaften i hjemmene.

Der er nogle, der har følt, at visse arrangementer, såsom ward- eller grensfamilieaftener, kunne afholdes om mandagen, så længe man bare kaldte det noget med familieaften. Skønt sådanne aktiviteter er højst ønskelige, bør de dog holdes på en af ugens andre aftener.

Hvis det findes tilrådeligt, kan grupper af enlige mødes til familiehjemmeaften, hvis det gøres under biskoppens ledelse. Man kan ligeledes, hvis det findes tilrådeligt, samle familier, der er nært beslægtet med hinanden, til familiehjemmeaften.

Små beslutninger

AF PRÆSIDENT A. THEODORE TUTTLE
af De halvjerds Råd.

Det kan måske virke overraskende på jer, men jeg mener ikke, at vi træffer nogen store afgørelser i vort liv. Vi kommer kun ud for en række mindre beslutninger, der så samlet giver vort liv, den retning, det har.

Hvorfor mener jeg det? Her er en af grundene: Jeg kendte engang en dreng, der kom ud for at skulle træffe en uventet og ganske vanskelig afgørelse. Han kom ud for den sidst på sommeren det år, han blev femten. Han var lige kommet hjem efter at have arbejdet hele sommeren på sin onkels gård, der lå i en anden del af staten.

Det skete i forbindelse med det første nadvermøde, han var til, efter han var kommet hjem. Af en eller anden grund blev han nogle minutter forsinket efter mødet. Han traf sine kammerater udenfor kirkebygningen, forsamlet i en gruppe. Da han nærmede sig, kunne han høre, at de lige var blevet enige om et eller andet. Da han kom helt hen til dem, blev han stille overfor et tilsyneladende uskyldigt spørgsmål: „Vil du være med eller ej?“

„Til hvad?“ spurgte han.

„Til at dele en stor dåse øl.“

Det svar havde han rigtignok ikke ventet, og han vidste da heller ikke, hvad han skulle svare. Hans venner havde altid været nogle brave fyre. Det lignede dem slet ikke at spørge om sådan noget, tænkte han. Men de var helt anderledes, end han huskede dem. Han havde tilbragt sommeren langt borte fra sine kammerater, og han havde ikke forandret sig. Men der var altså sket et eller andet, der havde forandret hans venner. De var pludselig mere voksne og tilhørte verden. Overraskelsen fik ham til at tøve, før han besvarede deres spørgsmål. Det er underligt, så meget man kan nå at tænke på et par sekunder: Disse drenge var hans venner. De var ikke fjender. Han kendte hver eneste af dem godt. Han havde gået i primary og i søndagsskole sammen med dem. De havde sunget sammen. Han var blevet ordineret til diakon samme dag som et par af dem. De havde uddelt nadveren sammen sneveis af gange. De havde lavet lekturer sammen, han havde bygget modelflyvemaskine sammen med nogle af dem og leget krig. De havde cyklet og arbejdet og moret sig sammen. Hvorfor skulle dette enkelte spørgsmål have lov til at true det ellers så gode forhold mellem dem?

Presset fra venner og bekendte kan være enormt stærkt! Der ligger næsten altid et ønske om at være som „en af de andre.“ Og hvem ønsker desuden at være en kujon, der ikke tør deltage i noget? Og hvis han nu sagde nej, så ville han jo være gået imod dem.

Men selv medens disse tanker fløj gennem hovedet på ham, var der noget andet, der pressede på. Det var et argument, der udfordrede alle de lokkende tanker: Det er forkert. På en eller anden måde fik han sig taget sammen til at sige: „Nej, det tror jeg ikke, jeg har lys til.“ Resten af klyngen forsvandt hurtigt over mod det nærmeste sted, hvor man kunne få øl; det lod til, at der

straks skulle gøres alvor af det. Min unge ven stod alene tilbage. Jeg er sikker på, at han ikke tænkte på, at Herren havde sagt: „Det er ikke godt for mennesket at være ene,“ (1. Mos. 2:18) men han forstod i hvert fald pludselig, hvad det dækkede, på en helt ny og meget personlig måde. Han fik øjnene mere og mere op for, hvad det betød i løbet af de næste par dage, og han indså, at vi alle har brug for sande og loyale venner, som tror, hvad de bør tro, og lever, som de bør leve.

Til trods for at han var femten år gammel, ja, snart seksten, fik han tårer i øjnene på hjemvejen. Hans mor så, at der var noget galt, og spurgte: „Hvad er der sket?“ Hele historien røg ud af ham.

„Du har handlet rigtigt, min dreng,“ sagde hun til ham. „Jeg ville ønske, jeg var lige så sikker på det, som du er,“ svarede han.

„Du traf det rigtige valg,“ gentog hun, „det vil du nok blive klar over med tiden. Du skal se, at du vil blive velsignet derfor.“

Dagene, der fulgte denne episode var ikke særlig lykkelige. Han måtte omstille sig for at genvinde ligevægten. Han måtte også til at finde sig nogle nye venner. Han måtte overvinde den uundgåelige sorg, han følte, når de fra hans gamle gruppe blev så underligt stille, når han prøvede at nærme sig dem. Han følte sig tit ensom, når han gik alene fra skolebygningen over til sportshalen, der hørte til skolen. De sportsaktiviteter, der tidligere havde været sprængfyldt af sjov og godt kammeratskab for ham, var der ikke længere nær så meget ved. Der var endda en episode under basketballtræningen, hvor han var uden dækning fra det modsatte hold og derfor råbte til sine kammerater om at kaste bolden til ham, hvor han ganske tydeligt blev ignoreret, medens en anden fik bolden tilkastet.

Men det gik alt sammen over, sådan som vi alle ved, at det vil ske før eller senere. Tiden helbreder alle ting. Triste minder udviskes, og det holder op med at gøre ondt på en.

Det varede ikke længe, før de var gode venner igen, selvom det nu var på en anden måde. Mindre end et år efter blev den unge mand valgt til elevrådsformand.

To år efter drog han på mission som den eneste fra sin klasse. Der var en af hans klassekammerater, der drog på mission det følgende år, men hans andre venner kom aldrig på mission.

Denne unge mand har siden været kaldet til mange forskellige ting og haft mange forskellige ansvar i kirken. Hans retskaffenhed og moralske standard er da også kommet ud for andre prøver af forskellig slags — sådan som det sker for os alle. Men få af disse ting har gjort større indtryk på ham, end det uventede spørgsmål, han fik stillet den dag.

Situationen var temmelig udramatisk, men han valgte det rette. Og hans mor fik ret, som mødre gerne får det. Hendes forsikring opfyldtes: „Du skal se, du vil blive velsignet derfor.“ ○

Den uforlignelige JOSEPH SMITH

AF LEON R. HARTSHORN

Det var en hed dag — den 29. juni, 1844.

En båd nærmer sig et hestekosving på Mississippifloden. Ved bugtningen ligger en by. En af de rejsende på båden forsøger at finde byen på sit landkort, men kortet, som ikke er ret gammelt, viser ikke, at der skulle ligge en by der. Han spørger sig for og får at vide, at byen hedder Nauvoo. Det er meningen, at båden skal lægge til her for en kortere tid.

Da båden ligger ved kajen, bliver den rejsende nysgerrig efter at vide, hvorfor der står lange køer af mennesker

foran et af husene, der ligger helt fremme ved flodbredden. Da han ikke har travlt, siger han til kaptajnen, at han bliver i Nauvoo et stykke tid, ja, måske overnatter der.

Da han nærmer sig enden af køen, står det ham klart, at disse mennesker bærer sorg. Kvinderne og mange af mændene græder.

„Undskyld mig,“ siger han, idet han går hen til en af de sørgende, „men hvorfor er der kø her?“

Den sørgende ser forbløffet op: „Vil det sige, at De ikke ved det?“

„Jeg er lige kommet med båden.“

„Nå,“ svarer den sørgende. „Vi venter på at komme til at se de afdøde, generalløjtnant Joseph Smith og hans broder, Hyrum, som blev dræbt for to dage siden.“

„Generallojtnant Smith?“ siger den sørgende spørgende.

„Ja, han var generallojtnant for Nauvoolegionen, en hær på ca. 5.000 mand.“

„Hvor mange andre blev dræbt sammen med dem?“ spørger den fremmede.

„Ingen, det er formodentlig derfor, at Joseph Smith døde. Han var overbevist om, at det kun var hans liv, hans fjender var ude efter, og at hvis det var meningen, at han skulle dø, så ville deres blodtørst blive stillet, og således ville vi andre blive skånet. Han ønskede, at hans broder, Hyrum, skulle leve, men Hyrum ville ikke vige fra hans side.“

„Hvorledes begyndte vanskelighederne, der førte til deres Død?“ spurgte den rejsende.

„Tja, den officielle grund angives som at være „Nauvoo Expositor“-trykkeriets ødelæggelse,“ svarede den sørgende. „Avisen ejedes af Josephs fjender, og de offentliggjorde sladder, provokerende artikler og direkte løgne, idet de forsøgte at opildne et

had til Joseph Smith. Så for at lukke trykkeriet skrev byrådet sammen med borgmester Joseph Smith en kendelse.“

„Joseph Smith var også borgmester for byen?“

„Ja.“

„Det må være en meget ny by,“ kommenterer den rejsende.

„Den er ikke engang aftegnet på mit landkort.“

„Ja, den er ny. For bare seks år siden var her ikke andet end sump.“

Den rejsende rystede undrende på hovedet og sagde: „Det er en meget smuk by. Da jeg kom ned ad floden, lagde jeg mærke til, at gårdene og foldene ligger lige uden for byen.“

„Ja, sådan planlagde Joseph byen.“

„Planlagde Joseph også byen?“

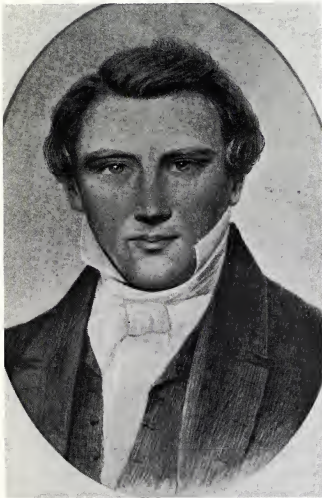
„Ja, han gjorde det på den måde, for at indbyggerne, der for størstedelen er landmænd, kunne få glæde af bylivet — sådan at vi kunne komme sammen og lære af hinanden.“

Den rejsende bemærker så de brede, lige gader og de velbyggede huse og spørger så, hvad den kæmpestore bygning, der er under opførelse, skal være. Den sørgende fortæller ham, at det er templet, og at Joseph Smith havde tegnet det, så det kunne blive et vartegn for byen.

„Tegnede Joseph templet!“ udbryder den fremmede. Men så husker han sit oprindelige spørgsmål og siger: „De var ved at fortælle mig, hvad der førte til hans død.“

„Na, ja, *Expositor-episoden*,“ siger den sørgende. „Men vanskelighederne begyndte nu for længe siden, selv før Joseph oversatte de gamle skrifter.“

„Var han også *oversætter*?“ siger den fremmede. „Hvad er der så sket med oversættelsen af de gamle skrifter?“

Dette maleri menes at være malet efter et tidligt daguerrotyp af Joseph Smith.

„De er blevet udgivet under navnet: Mormons Bog.“

„Har han fået udgivet andet end den?“ spørger den fremmede.

„Ja, som præsident for kirken . . .“

„Præsident for kirken?“ udbryder den besøgende.

„Ja, præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Næsten alle her i Nauvoo er medlemmer af kirken. Som præsident for den udgav han Lære og Pagter og . . .“

„Hvad er det for noget?“ spørger den forbløffede rejsende.

„Det er en samling åbenbaringer, som blev givet til profeten Joseph Smith . . .“

„Profeten Joseph Smith!“

„Ja. Gud Faderen og hans opstandne Søn Jesus Kristus viste sig for ham og talte med ham, allerede da han var ganske ung. Faktisk, var det efter, at Joseph fuld af iver og vild af glæde havde fortalt naboerne, at han havde haft en åbenbaring, at forfølgelserne begyndte. Det er ikke alene Joseph, der er forfulgt, men også alle dem, der fulgte ham. Ja, der er nogle af de mennesker, som du ser

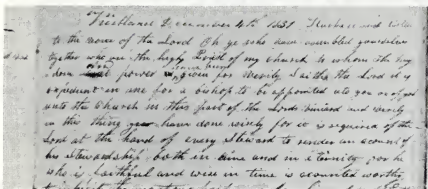
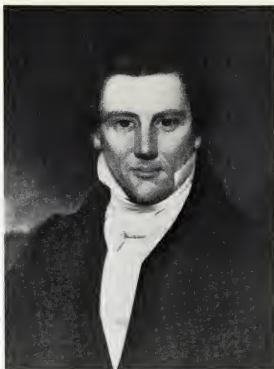
her, der er blevet drevet bort fra deres hjem i New York, Ohio og Missouri. I Missouri var der ingen af os, der fik godtgjort vore tab. Joseph forsøgte på vore vegne at få oprejsning, men det lykkedes ikke. Det er først og fremmest derfor, han blev præsidentkandidat.“

„Præsidentkandidat til De forenede Stater!“ udbryder den fremmede, der efterhånden er helt overvældet.

Den sørgende fortsætter: „Det er fire dage siden, at Joseph sørgmodigt bød sin familie farvel, så længselsfuldt på templet og på sin gård og sagde: ‚Dette er det dejligste sted i verden og de bedste mennesker under solen.‘ Så red han over mod amtsrådskontoret, til sine fjender. Han sagde: ‚Jeg går som et lam til slagtebænken, men jeg er rolig som en sommermorgen.‘ (L. & P. 135:4) Man lovede ham beskyttelse og en retfærdig retssag, men for to dage siden, den 27. juni, kom en skare bestående af over hundrede mænd, der alle var tilsværte i ansigterne, og kort efter stormede de fængslet. Snart var Joseph og Hyrum begge døde.“

„Hvor gammel var han?“ Spørger den fremmede.

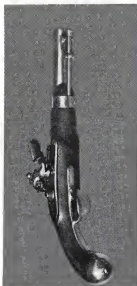
Bæltespænde fra profetens Nauvoo-legionsuniform.

En side af det originale manuskript til afsnit 72 af Lære og Pagter i Joseph Smiths egen håndskrift.

En førsteudgave af Mormons Bog.

En pistol, der tilhørte profeten.

seph blev solgt til Ægypten, sagde han: „Og han skal kaldes efter mit navn, og det skal være efter hans faders navn. Og han skal være ligesom jeg; thi de ting, som Herren skal udføre ved hans hånd, skal ved Herrens kraft bringe mit folk frelse.“ (2. Neph. 3:15)

Faktisk findes der flere bibelske profetier, der omtaler det arbejde, der påbegyndtes af Joseph Smith i de sidste dage, end om noget andet emne, bortset fra alle de profetier, der omtaler vor Herre og Frelser Jesus Kristus og hans offer for vore synder.

Efter Josephs død, gav Herren besked om, at følgende skulle skrives og indføres i skriften:

„... Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her.“ (L. & P. 135:3)

Der er kun få, der ikke har læst eller hørt noget om Joseph Smith, Jr. Der fortælles om mange episoder i hans liv, mange af dem, der kendte ham, har givet deres opfattelse af ham — og disse fortællinger er omhyggeligt blevet læst igen og igen af interesserede sidste dages hellige.

Så hvis læseren er en almindelig gennemsnitsmormon, så kender han allerede de fleste nedskrevne fortællinger om den første åbenbaring; guldpladerne og oversættelsen deraf; Johannes Doberens, Peters, Jakobs og Johannes' besøg, gengivelsen af Det armonske og Det melkisedekske Præstedømme; og om at mange andre berømte personer fra jordens tidligere historie kom tilbage hertil — Adam, Noah, Moses, Elijah, Elias, foruden mange andre. Læseren ved besked om de hundreder af åbenbaringer, som Joseph modtog; om Mose-bøgerne og Abrahams Bog; om kirkens lærdomme; om den store og udviklede organisation, Joseph startede for Frelseren — Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; om alle denne kirkes ordinanser til menneskets frelse, lige fra dåb til tempelarbejde; og om ethundredeogsytten

„Han var 38 år gammel,“ svarer den sørgende.

Den besøgende stirrer vantro på ham og tænker ved sig selv: „General-løjtnant, oversætter, forfatter, borgmester, profet, præsident for en kirke, byplanlægger, arkitekt, præsidentkandidat til De forenede Stater — hvad kan dette god have været for et menneske, denne Joseph Smith?“ Hele denne lille scene er opdigtet, men der er sikkert mange mennesker, der har tænkt sådan om Joseph

Smith. Ganske som Moronis profeti havde forudsagt det, var Joseph Smiths navn, allerede da han var 17 år gammel, kendt „for ondt og godt blandt alle nationer, slægter og tungemål“ eller der „blev talt både godt og ondt om det blandt alle folk.“ (Joseph Smith 2:33)

Der findes ikke mange steder i den civiliserede del af verden, hvor man ikke har hørt om mormonerne og derfor også om Joseph Smith. Selv for 4000 år siden, da den berømte Jo-

andre enkeltheder, historiske detaljer og portrætter.

Hvad findes der da, der kunne være nyt for læseren? Og ikke alene nyt, men også værdifuldt og betydningsfuldt nok til at fortælle her? Vi mener at have fundet noget. Skønt mange, både lærde og andre har samlet kendsgerninger og historier, kommer der dog stadig nye ting for dagens lys gennem den indsigt, som stadig nye forskere bringer med sig.

Vi vil her vende os til kirksens historie, som foreligger i seks bind: *Documentary History*. Uanset hvad du ellers har hørt eller læst om Joseph Smith, så tror vi, at dette på en ny måde vil fortælle om noget, der er af uendelig stor betydning i livet – nemlig, hvordan vi opfører os overfor dem, der er os nærmest.

Om Emma, hans kone:

„... med hvilken usigelig fryd svulmede ikke mit bryst, da jeg tog min elskede Emmas hånd – hun, som blev min kone, ja, med hvem jeg giftede mig, da jeg var ganske ung, hun, som er mit hjertes udvalgte. Jeg skælvde næsten, da jeg et øjeblik tænkte på alle de ting, som vi har måttet opleve sammen, den udmarvende træthed og det hårde slid, sorgerne og lidelserne, men også glæden og trøsten, der fra tid til anden krydsede vor vej og kronede vort hjem. Åh, sikke et virvar af tanker, der fyldte mit sind i det øjeblik, da

Profetens mor ringede med denne klokke, når middagsmaden var færdig, for at kalde drengene og deres far ind fra markerne.

En pengeseddel fra Kirtland Safety Society bankens med profetens signatur.

hun var her igen, hun, som selv syvende gang, hun venter sig, uforfærdet, fast – uforanderlige, kærlige Emma.“ (5:107)

„Red ud sammen med Emma og besøgte min gård ... tilbragte resten af dagen hjemme.“ (5:207)

„... om aftenen red Emma og jeg ud med vognen.“ (5:360)

„Gik med Emma hen til købmanden ...“ (5:21)

„Tilbragte det meste af formiddagen i samtale med Emma – vi talte om mange forskellige ting ... vi følte os begge optimistiske og ved godt mod.“ (5:92)

„Red til Willoughby sammen med min kone for at købe ind ...“ (2:290)

„Kørte i kane med Emma.“ (6:170)

„Efter modet, red jeg ud med Emma. Træerne er begyndt at blive grønne.“ (6:279)

„Om eftermiddagen red jeg ud sammen med Emma ... Ferskentræerne er meget smukke.“ (6:326)

I efteråret 1842 blev Emma alvorligt syg. Her skrev han blandt meget andet:

„I dag begyndte Emma at blive dårlig og få feber; jeg blev derfor indendørs sammen med hende hele dagen.“ (5:166)

„Emma har det ikke bedre. Jeg var sammen med hende hele dagen.“ (5:166)

„Emma har det lidt bedre. Var sammen med hende hele dagen.“ (5:167)

„Emma er igen meget syg. Jeg sad

hos hende hele dagen. Jeg selv har det også halvskidt.“ (5:167)

„Min kære Emma har det værre ... Jeg selv var heller ikke rask og meget bekymret på grund af Emmas sygdom.“ (5:167-8)

„Emma har det en smule bedre. Jeg er selv rask og nu ved godt mod.“ (5:169)

„... Emma får det langsomt bedre.“ (5:169)

„Jeg red hen til templet sammen med Emma for at bedre hendes helbred. Hun kommer sig for hver dag.“ (5:182)

„Red til templet sammen med Emma.“ (5:183)

Om sine børn. Han og Emma fik seks børn, der døde som små, fem af dem, var de selv forældre til – en lille dreng havde de adopteret. De havde fem børn, som blev voksne, fire sønner, som de selv var forældre til og en adopteret datter. Emma fødte endnu et barn fem måneder efter profetens død.

„Jeg red ud til gården sammen med mine børn, vi vendte ikke tilbage for efter mørkets frembrud.“ (5:182)

„Efter middagsmaden red jeg ud sammen med min kone og børnene ...“ (2:297-8)

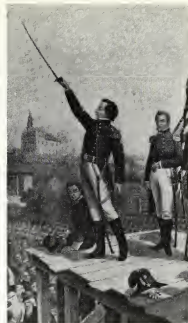
„... om formiddagen red jeg på udflugt sammen med mine børn i hestevognen.“ (5:369)

„tilbragte hele dagen hjemme sammen med familien, havde en dejlig dag ...“ (2:345)

Denne seng er fra profetens hjem i Vermont.

Den hellige Lund, som den formodentlig så ud, da Joseph Smith var barn.

Denne indgravning viser profeten, da han for sidste gang holdt en offentlig tale, foråret 1844.

„Blev hjemme og nød at være sammen med familien.“ (2:45)

„Tilbragte aftenen med at lære børnene grammatik, medens vi sad rundt om pejsen.“ (5:307)

„Klokken fire om eftermiddagen gik Frederick og jeg ud og gled på isen for at få lidt motion.“ (5:265)

Om hans far, da han blev syg:

„Tog ud for at besøge min far, han lader ikke til at have det godt . . .“ (2:288)

„Var hjemme. Passede min far med nogen ængstelse.“ (2:289)

„Hjemme. Plejede min far.“ (2:289)

„Besøgte min far, som har det meget bedre efter sin sygdom . . .“ (2:290)

Om sin mor

„Mor kom hjem til mig for at bo her.“ (5:271)

„Var hjemme hele dagen. Min mor havde lungebetændelse, og jeg plejede hende ...“ (5:290)

„Red ud sammen med mor og nogle andre for hendes helbredds skyld.“ (6:65)

„Blev hjemme hele dagen for at passe min mor, der stadig er syg.“ (5:298)

Udtryk for kærlighed til sine egne brødre:

Hyrum: „... Jeg elsker ham med en kærlighed, der er stærkere end døden, for jeg har aldrig haft grund til at bebrejde ham noget, eller han mig ...“ (2:338)

Alvin: „Jeg husker så tydeligt den sorg, der fyldte mig og næsten fik mit unge hjerte til at bryde, da han døde.“ (5:126)

Don Carlos: „Som barn var han god og elskelig, venlig, dydig og trofast, et dejligt barn; når han dør, gid jeg da også må dø.“ (5:127)

Disse tilfældige udtalelser er nok. De fortæller mere end tydeligt, hvordan Joseph Smith var – en kærlig mand, der på alle måder tog sig af sine kære. Han havde aldrig for travlt til at gøre noget for andre – i dette tilfælde sin familie.

År senere skrev Parley P. Pratt¹: „Det var Joseph Smith, der lærte mig rigtigt at værdsætte et kærligt forhold til fader og moder, mellem mand og hustru; til bror og søster, søn og datter.“

Vi har alle sammen familie, som vi bor sammen med, eller som bor et andet sted. Læg mærke til, hvordan Joseph holdt af *alle* medlemmerne i sin familie, skulle vi prøve om vi kunne gøre noget lignende i løbet af dette år? Du kan ikke gøre noget, der vil bringe dig og din familie større glæde. ○

Højdepunkter

i Joseph Smiths liv

(1805–1844)

23. dec.	Alder	
1805	–	Født i Sharon, Vermont
1813	7	Det var lige før, hans ben skulle amputeres, men benet blev reddet, ved at man skar det op og fjernede stykker af knoglen; udviste usædvanligt mod og følsomhed, der kom til at karakterisere ham livet igennem
1820	14	Ser og taler med Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus.
1823	17	Får besøg af englen Moroni; hører om Nephis plader.
1827	21	Gifter sig med Emma Hale; modtager guldpladerne i varetagelse, påbegynder oversættelsen.
1829	23	Modtager Det aronske Præstedømme af Johannes Døberens, og Det melkisedekske Præstedømme af Peter, Jakob og Johannes.
1830	24	Udgiver Mormons Bog; organiserer kirken.
1831	25	Flytter til Kirtland, Ohio; indvier tempelgrunden i Independence, Missouri.
1832	26	Opretholdt som præsident for det højere præstedømme.
1833	27	Organiserer Det første Præsidentskab; modtager stadig mange åbenbaringer, heriblandt visdomsordet.
1834	28	Går med Zions Lejr fra Ohio til Missouri, gør meget for at få de hellige bosat i begge områder.
1835	29	De tolv apostle og de halvfjerds opretholdt; Lære og Pagter bliver godkendt af de hellige.
1836	30	Indvier Kirtlandtemplet; Jesus, Moses, Elias og Elijah vises sig.
1838	32	Flytter til Missouri; bliver taget til fange, indsættes i Liberty-fængslet.
1839	33	Leder kirken fra Liberty-fængslet, begynder at bygge Nauvoo.
1841	35	Udsteder påbud om, at de hellige skal komme til Nauvoo, planlægger Immigration Agency, for at få de europæiske hellige til USA.
1842	36	Udgiver Abrahams Bog; profeterer, at de hellige til sidst skal drage til Rocky Mountains.
1843	37	Anti-mormonsk presson og uroligheder bringer bevægelsen i søgelyset; nedskriver åbenbaringen om evigt ægteskab.
27. juni		
1844	38	Gjort til martyr sammen med sin bror Hyrum ved en kugleregn i Carthage-fængslet kort efter klokken 17.15.

¹ Pratt, Parley P. (1807–1857) ordineret til apostel den 21. februar 1835.

Spørgsmål og svar

Svarene er ment som hjælp og vejledning, ikke som kirkens officielle stillingtagen til problemet.

(Matt. 22:39)

Lowell L. Bennion

Hvad til det sige at „elske sin næste“

Dette er måske det vigtigste spørgsmål, man kan stille, angående Kristi evangelium. Jesus gjorde dette princip til noget centralt indenfor religionen (Matt. 22), og Paulus sagde, at uden kærlighed er ingenting noget værd for os. (1. Kor. 13)

Kun Gud ved, hvad virkelig kærlighed er, når den er fuldkommen. Vi kan håbe på en stadig større forståelse og på stadig at gøre kærligheden til en mere betydningsfuld del af vort liv.

Broderlig kærlighed er ikke nem at definere. Lad os begynde med at fastslå, hvad det ikke er, for der findes mange former for kærlighed. Broderlig kærlighed har ikke noget med romantisk kærlighed at gøre — den stærke, altovervældende følelse, man kan få for et menneske af modsat køn. Romantisk kærlighed tager sit udgangspunkt i vort biologiske jeg, og selv om det kan føles som noget idealistisk og opløftende, er det dog ikke broderlig kærlighed. Med mindre den romantiske kærlighed forekommer sammen med andre former for kærlighed, har den en tendens til at være ustadig, lunefuld, selvisk, besiddende og jaloux. Til forskel fra dette er kristen kærlighed i følge Paulus langmodig og mild: „Den misunder ikke“ og „søger ikke sit eget“ (1. Kor. 13:4,5)

Broderlig kærlighed er ikke det samme som venskab, selvom den kan være en del deraf. Venner kan lide hinanden, er glade for hinandens selskab, betror sig til hinanden, er loyale, stoler på hinanden og deler mange interesser med hinanden. Venskab er noget gensidigt.

Broderlig kærlighed er mere uselvisk end både romantisk kærlighed og venskab. Et menneske, der føler broderlig kærlighed, er dybt interesseret i, at det går andre godt. Han glemmer helt sig selv for de andre. Han er ikke egocentrisk (selvcentrere), men derimod altruistisk (hans interesser centrerer sig om andre). Det gør ikke noget, hvis den, overfor hvilken man føler broderlig kærlighed, ikke gengælder kærligheden eller overhovedet sætter pris på den, fordi broderlig kærlighed er selvnærende. Den kommer udelukkende fra det menneske, der føler den, og behøver ikke at blive gengældt, for at flammen holdes vedlige, sådan som det er tilfældet med romantisk kærlighed og venskab.

Den virkelige prøve på, om man har broderlig kærlighed, blev omtalt af Jesus, da han gav følgende eksempel:

„... Elsk jeres fjender (velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer) og bed for dem, som forfølger jer.“ (Matt. 5:44)

Broderlig kærlighed er, ulig de to andre nævnte former for kærlighed, ganske upartisk og derfor altomfattende. Et menneske, der føler broderlig kærlighed bekymrer sig for alle andre mennesker, enten det er syndere eller hellige, enten de har et tiltalende ydre eller ej, om de er af samme tro eller samme race eller ej. Hvis man omhyggeligt udvælger dem, man vil holde af, er der store chancer for, at man i virkeligheden slet ikke er i besiddelse af broderlig kærlighed.

Broderlig kærlighed er først og fremmest en følelse, ligesom de andre former for kærlighed. Men den indeholder også et intellektuelt element. Det kræver eftertanke og selvdisciplin at se det gode i et menneske, der er fjendtligt indstillet eller måske ligefrem frastødende.

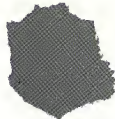
Broderlig kærlighed må hele tiden læres påny. Den kommer ikke som et lyn fra en klar himmel, som den romantiske kærlighed undertiden gør det. Men netop af denne grund, er det den mest stabile og langvarige kærlighed.

Der er mange mennesker, der tror, at hvis de elsker et andet menneske, må de nødvendigvis altid gøre, hvad dette menneske siger. Heri tager de fejl. Forældre er bange for at sige nej, eller for at tage et fast standpunkt. Der findes mennesker, især unge mennesker, der mod deres bedreviden giver efter for deres kolleger og kammerater, fordi de er bange for at fornærme dem, eller for at give indtryk af, at de ikke sætter pris på dem. Broderlig kærlighed er uadskilleligt forbundet med retfærdighed, med fasthed, selv med bebrøjedelse, når det er nødvendigt. Nogle af de bedste erfaringer, jeg har haft, hvad kærlighed angår, er begyndt ved, at jeg har fået en til at se realiteterne i øjnene uden nogen formildende omstændigheder.

Broderlig kærlighed betyder, sagt med filosofen Kants¹ ord, at behandle andre mennesker som mål, i sig selv, aldrig som midler, ved hjælp af hvilke, man kan nå sine egne selviske mål. Hermed menes, at vi under alle forhold, i forretningsanliggender, i dreng-pige forhold, i ægteskabet, i skolen og på vort arbejde, ikke må hverken bruge eller misbruge mennesker som redskaber til at nå vore egne mål, men at vi i deres egen interesse skal behandle dem som selvstændige mennesker — altså skal vi leve efter den gyldne regel.

„Elsk din næste“ forbliver en fundamental lov blandt evangeliets love og for menneskets eksistens. Menneskene kommer til at leve tættere og tættere op ad hinanden, det er noget, der følger med alle vore tekniske fremskridt, og derfor bliver det stadig vigtigere at elske sin næste. Hvis vi ikke gør det, vil det blive stadig vanskeliggere og mere ubehageligt at leve på denne planet.

Lowell L. Bennion, vicedekan,
University of Utah

1 Kant, Immanuel — tysk filosof, 1724–1804

„En af mine venner siger, at der ikke er noget sted i Biblen, der på afgørende måde taler for eller imod, at vi levede forud for dette liv. Kan du klargøre dette for mig?“

Svar/Eldin Ricks

Lad mig fortælle dig, hvad Biblen siger desangående, og så kan du gøre op med dig selv, om beviserne er afgørende

1) *Jesus levede for dette liv.* Apostlen Johannes, som omtaler Kristus som ordet, der blev kød (Joh. 1:14) begynder den bog, der bærer hans navn med at vidne: „I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.“ (Joh. 1:1) Med andre ord, i begyndelsen var Kristus, og Kristus var hos Gud, og Kristus selv var også Gud. Det vigtigste for os i denne sammenhæng, er imidlertid, at „i begyndelsen“ var Kristus.

Apostlen Paulus siger også, at på Moses' tid — mere end tolv hundrede år, før Jesus blev født — drak de alle „den samme åndelige drik, thi de drak af en åndelig klippe, som fulgte med; og den klippe var Kristus.“ (1. Kor. 10:4)

Hvis der behøves flere beviser fra Biblen til at fastslå, at Frelseren levede, før han blev dødelig, så læg godt mærke til en udtalelse, som Jesus selv kom med natten før, han blev korsfæstet. Idet han ganske åbenbart længtes tilbage til en tidligere tilværelses herlighed, bad han: „Og nu, Fader! herliggør du mig hos dig selv med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden blev til.“ (Joh. 17:5)

Heraf kan vi se, at Jesus eksisterede længe før, han steg ned på denne jord. Lad os nu undersøge, om Biblen lærer, at andre end Kristus levede et åndeligt liv før dette.

2) *Jeremias levede for dette liv.* Gennem åbenbaring lærte profeten Jeremias noget om sin egen ånds forudtilværelse. Herren talte til ham og sagde: „Før jeg dannede dig i moderskød, kendte jeg dig; før du kom ud af moderliv, helligede jeg dig, til profet for folkene satte jeg dig.“ (Jer. 1:5)

Eftersom Herren, som der står i skriften, kendte Jere-

mias, før han blev født, og helligede Jeremias før han blev født, og udvalgte Jeremias, før han blev født, fremgår det klart, at Jeremias eksisterede, før han blev født her på jorden.

3) *Job levede før dette liv.* Ved en bestemt lejlighed spurgte Herren profeten Job: „Hvor var du, da jeg grundede jorden? Sig frem, om du har indsigt!

„mens morgenstjernerne jublede til høje, og alle gudssønner råbte af glæde?“ (Job 38:4, 7)

Selv om Herren ikke fortalte Job, hvor han var, før jordens grundvold blev lagt, så tyder spørgsmålet dog på, at Job eksisterede et eller andet sted – og det ikke kun Job, men „alle gudssønner.“ Og når vi tænker på, at Biblen lærer, at vi er Guds sønner, (vi er „Guds af slægt“, som apostlen Paulus udtrykker det i Ap. Ger. 17:29), kan vi ikke undgå at komme til den slutning, at vi eksisterede ligesom Job (og Jeremias og vor Herre Jesus Kristus), før jorden blev skabt.

4) *Jesus gjorde intet for at rette på sine apostle, da de gav udtryk for, at de troede på et liv før dette.* Man er kommet frem til dette ved at læse Johannes det 9. kapitel. Da apostlene så en blind mand, spurgte de Jesus: „Rabbi, hvem har syndet, han selv eller hans forældre, siden han er født blind?“ (Joh. 9:2) Læg mærke til, at spørgsmålet ikke bare drejer sig om, mandens forældre havde syndet, før han blev født, men om manden selv havde syndet, før han blev født. Deres spørgsmål viser klart, at manden levede, før han blev født, og at han også havde været i stand til at synde der, hvor han var. Jesus forklarede (vers 3), at hverken manden selv eller hans forældre havde syndet, men det mest betydningsfulde er, at han ikke betvivlede eller gjorde forsøg på at ændre deres tro på, at manden levede, før han kom her til jorden.

5) *Visse passager i Biblen kan kun forstås, hvis man antager, at mennesket har levet før dette liv.* Vi sidste dages hellige forstår, at under menneskets åndelige tilværelse før dette liv, var der en trediedel af Guds børn, der gjorde oprør og fulgte Satan. (L. & P. 29:36-38; Moses 4:1-4; Abr. 3:22-28)

Denne forståelse kaster lys over en del passager i Biblen om, at visse ulydige væsener blev udvist af Himme-len. Læs for eksempel 2. Peter 2:4, Judas 1:6, og Johannes Åbenbaring 12:7-9.

Selv om de forskellige passager, jeg har nævnt her, ikke alle virker så overbevisende på din ven, at han kan acceptere dem som fyldestgørende bevis, er jeg overbevist om, at han, hvis han er oprigtig i sin søgen efter den guddommelige sandhed, dog vil blive så overbevist, at han selv under bøn vil begynde at undersøge Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges lære og påstande.

Eldin Ricks, ass. lektor ved Brigham Young Universitetets religions-institut

„Er den religiøse uddannelse vigtigere end den akademiske uddannelse?“

Svar/Elliot Cameron

Det er et spørgsmål, der i høj grad optager ungdommen i dag. Med henblik på vore dage blev Daniel vist, at: „Mange skal granske . . . , og kundskaben skal blive stor.“ (Dan. 12:4)

Paulus sagde til Timoteus: „Stræv efter at kunne træde frem for Gud som en mand, der kan stå prøve, som en arbejder, der ikke skammer sig ved sit arbejde, men forkynder sandhedens ord på rette vis.“ (2. Tim. 2:15), endvidere sagde han:

„Det skal du vide, at i de sidste dage . . . (vil menneskene) . . . stadig . . . lære uden nogensinde at nå til erkendelse af sandheden.“ (2. Tim. 3:1, 7)

I vore tider er der lagt stort eftertryk på at lære bare for at lære. I en leder stod der engang:

„Viden er ikke længere noget, der er adskilt fra selve livet; viden og uddannelse er idag, skønt disse stadig udgør et mål i sig selv for nogle få specialister, midler til at nå et mål, og det er en større forståelse af alt, der vedrører livet.“ (*Fortune*, november 1964)

Præsident Joseph Fielding Smith har sagt: „Viden kommer både ved at studere og tænke sig om og ved åbenbaring. Det er meningen, at vi skal studere og lære så meget, som vi kan ved efterforskning og analyse. Men der er grænser for, hvor meget vi kan lære ved disse metoder. De ting, der hører Gud til, kan man kun få viden om gennem den Helligånd.“

Herren har rådet os til at lære så meget som muligt: „Både om det, der er i himlen, på jorden og under jorden, det, som har været, det, som er, og det, der snart skal ske, det, som er hjemme, og det, som er ude; nationernes krige og forviklinger og de straffedomme, der skal komme over landet, og kundskab om lande og riger.“ (L. & P. 88:79)

Vi må heraf drage den konklusion, at vi ikke må forsømme vor akademiske lærdom, hvis vi ønsker at følge Herrens råd.

Dette betyder imidlertid ikke, at vi kun skal koncentrere

os om den akademiske lærdom. Herren har sagt, at vi bør blive „mere fuldkommet undervist i evangeliets teori, principper, lære og lov og i alle ting, som tilhører Guds rige og er nyttigt for jer at forstå.“ (L. & P. 88:78) Vi må heller ikke tro, at al akademisk lærdom adskiller sig fra religiøs uddannelse. Jo mere viden, vi er i besiddelse af, og som vi opnår under den Helligånd's vejledning, des bedre kan vi forstå det, der læres os indenfor religionens område.

Jakob, Nephis bror, advarede os og sagde: „O, hvor stor er ikke menneskenes forfængelighed, skrøbelighed og dårskab! Når de er lærde, tror de, at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd, men de tilsidesætter det; thi de mener, at de ved det af sig selv, af hvilken grund deres visdom er dårskab, og den gavner dem intet. Og de skal forgå. Men det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd. (2. Neph. 9:28-29)

Den akademiske lærdom, vi opnår, vil hjælpe os med at nå vore timelige mål, men den viden, vi opnår om åndelige og evige sandheder, vil forberede os til at kunne leve lykkeligt i dette liv og gennem hele evigheden i Guds rige.

Vort endelige mål er at opnå al den viden, der er nødvendig for at ligne vor himmelske Fader. Vi kan kun nære os dette mål ved at anvende vor energi og evner på at opnå viden om Gud og om hans love, og gøre de evige sandheder, vi finder, til en del af vort liv.

J. Elliot Cameron, regional repræsentant for De tolv's Råd, dekan ved Brigham Young University.

„Hvorledes afgøres det, hvor en missionær sendes hen på mission?“

Svar/Præsident Kimball

„Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspåbyggelse, af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordning.“ (5. trosartikel)

I overensstemmelse med denne linie kaldes hver eneste

missionær af Gud gennem præidenten for kirken. Det var på denne måde, at Aron modtog sin kaldelse. Moses, Herrens profet, gav ham denne kaldelse fra Herren. Når man tildeler missionærerne deres arbejdsområde, er der mange faktorer, der tages i betragtning, først og fremmest den inspiration, som tilflyder missionærkomitéen, som omhyggeligt og under bøn tager alle de anbefalinger, der tilsendes den, i betragtning. Før denne komité anbefaler et bestemt arbejdsområde for en bestemt missionær, tager den følgende i betragtning: Om missionæren er værdig, hans alder, hans erfaring, hans militære status, det hjem, han kommer fra, hans økonomi, hans helbred, hvilke sprog, han er i stand til at tale, hans egne ønsker, hvor mange missionærer, der er brug for de forskellige steder, hvilke lande kirken missionerer i, ønsker, nationalitet, samt missionærens indstilling i al almindelighed. Når alle disse faktorer er blevet vejet mod hinanden, gør man sig megen umage med at finde ud af, hvor den enkelte person ville gøre størst mulig gavn; man søger Herren i ydmyg bøn. Der træffes så en foreløbig afgørelse, der kun er endelig, såfremt kirkens præsident godtager den. Hvis det er tilfældet, underskriver han kaldelsen, og denne bliver så sendt til vedkommende missionær.

Præsident Spencer W. Kimball, udøvende præsident for De tolv's Råd.

„Vi har lært, at en kvinde skal støtte sin mand. I hvor vidt udstrækning bør hun følge ham?“

Svar/Jelaire Simpson

Den støtte, en sidste dages hellig kvinde ivrigt giver sin mand i alle hans gøremål, aftager, hvis hendes mand leder hende ad stier, der er uforenelige med Guds bud. Men selvom det er tilfældet, er det stadig hendes pligt at prøve på at få ham overtalt til at gå den rigtige retning. Hvis man virkelig elsker hinanden, er man villig til at ofre noget for den andens lykke. Uselviskhed, kærlighed og venlighed spiller en væsentlig rolle i dette storslåede forhold mellem to mennesker.

En mand har også pligt til at støtte og opmuntre sin kone. I Mormons Bog var Jakob nedbøjet af sorg på grund af visse ægtemænds ondskab. Herren sagde, at han ville „hjemløse dem med en svær forbandelse“ (Jakob 2:33), hvis de ikke omvendte sig. Så pligten til at være sin ægteskabelige partner tro og støtte den anden gælder altså både mand og hustru.

Ikke desto mindre er Herrens hus et ordens hus. Han har kundgjort, at manden er hovedet i hjemmet og hustruen hans rådgiver. Hvis alle hustruer ville acceptere denne rolle, og alle ægtemænd ville udfylde deres rolle som overhoved i hjemmet med kærlighed, mildhed og autoritet, så var der mange ægteskabelige uoverensstemmelser, der kunne undgås.

Det er af stor betydning, at en mand føler, at hans kone har fuldstændig tiltro til ham. Hun må hver dag støtte ham ved at skabe et hjem, der føles som en sikker havn, han kan vende tilbage til, når han kommer hjem fra stormene i verden udenfor. Hun må oprigtigt rose ham, når noget er gået godt, altid være villig til at lytte til ham, og give al den opmuntring, hun på nogen måde kan, når han er ved at miste modet. Findes der måske nogen andre steder, hvor manden bliver fuldstændig accepteret for det, han er, end i sit eget hjem?

I dag, hvor mange kvinder er optaget af så mange gøremål uden for hjemmet, er det engang imellem nødvendigt at huske dem på, at der intet mere vigtigt findes end deres forhold til deres mand. Herren har sagt os, at vi ikke kan nå den højeste orden indenfor Det celestiale Rige alene. Ophøjelse og evigt afkom er forbeholdt de retfærdige ægtepar, der har holdt Guds love. Derfor må kærligheden næres og beskyttes, så den kan blive til evig kærlighed.

Ingen større jordisk lykke kan opnås end den, at din og din mands kærlighed vokser sig stærkere gennem årene, efterhånden som du ser ham ære sit præstedømme, og du ser dine børn være aktive i kirken, og du ser frem til, at I skal tilbringe evigheden sammen.

Jelaire Simpson, gift med ældste Robert L. Simpson, assistent til Le tolv's Råd. ○

(Forts. fra side 313)

som for familien som helhed, og beder om vejledning for dagen, der kommer, vel vidende, at de om aftenen skal kunne fortælle Herren, hvad de har gjort.

Børn bør på et tidligt tidspunkt lære, at de kan anrøbe vor himmelske Fader på samme måde, som de henvender sig til deres jordiske forældre, med samme sikre viden om, at han vil høre deres bønner og besvare dem. Følgende ord, som ældste Hugh B. Browns mor sagde til ham, da han som tyveårig drog ud på sin mission, og som han siden har gengivet for mig, gjorde stærkt indtryk på mig:

„Hugh, kan du huske, da du var en lille dreng og vågnede midt om natten, fordi du havde haft en uhyggelig drøm, så råbte du ind til mig: „Mor, er du der?“ Og kan du huske, at jeg svarede dig og prøvede at trøste dig og få din frygt til at forsvinde? Når du nu drager ud i verden vil der komme tidspunkter, hvor du er bange, hvor du føler dig svag og har problemer; så ønsker jeg, du skal vide, at du kan kalde på vor himmelske Fader på samme måde, som du kaldte på mig, og sige: „Fader, er du der? Jeg behøver din hjælp“, og at du vil gøre det med den viden, at han virkelig er der, og er parat til at hjælpe dig, hvis du gør din del og lever på den rette måde, så du kan være værdig til hans velsignelser.“ Måtte vi alle, i den udstrækning vi ikke allerede er det, blive klare over, at bønnen er et levende, ja, livsnødvendigt forbindelsesled til vor himmelske Fader, som giver vort liv mening og hensigt, og at evig lykke og fremgang kun kan komme til dem, hvis Gud er Herren. ○

1 Alfred Tennyson, 1. baron Tennyson, engelsk digter, 1809–1892.

2 Samuel Finley Breese Morse, amerikansk kunstner og opfinder, 17071-1872.

Den dag mit liv ændrede sig

AF WENDELL B. JOHNSON

Skulptur af Dennis Smith

Min tid på afdelingen for intensiv behandling var endelig forbi, og jeg blev overflyttet til en anden stue. Jeg havde masser af tid til at fundere over det liv, jeg havde ført, at lære mig selv at kende og at bortdrive noget af den falske stolthed, som havde trængt sig ind i mit liv.

I min fuldstændige hjælpeløshed indså jeg vigtigheden af et fysisk sundt legeme. Det er underligt, men mangelen på et livskraftigt legeme gør det nemmere at kende sin egen psyke, og mit åndelige liv stod i trang, fordi jeg ikke for havde haft legemlige skavanker.

Jeg ved ikke rigtigt, hvornår en ung mand begynder sine fejltagelser. Jeg havde ikke alene haft en lykkelig barndom, men far var natur elsker og havde lært os at se naturens skønhed og sætte pris på udendørsliv.

Min mor berigede vort liv med sit humor og sine sange. Jeg voksede op i kirken. Jeg elskede historierne fra evangeliet, og jeg glædede mig til at blive diakon. Jeg husker min dåbsdag og den følelse, der fulgte med denne ordinanse.

Men omkring den tid, jeg blev lærer, begyndte jeg at komme sammen med en flok drenge, og jeg er bange for, at de manglede enhver form for ærbødighedsfølelse. Fra da af var jeg aldrig rigtig glad for evangeliet og gjorde mig ikke nogen anstrengelser for at studere skrifterne og opnå et vidnesbyrd. Ethvert menneske vil uden evangeliet og en åndelig motivering vende sig til det verdslige.

Der skulle en frygtelig ulykke til og tre år af mit liv, før jeg var i stand til at se det dårlige og den falskhed, der var blevet til en del af mit liv i de første år af min universitetstid, og endvidere erkende, hvor uholdbare og overfladiske disse ting i virkeligheden er.

Mine tanker vender tilbage til en smuk sommerdag i august 1964. Solen stod tidligt op og varslede en varm dag, der var ideel for arbejde på landet. Det var på den tid af året, vi høstede halm og hø, og jeg arbejdede for en gårdejer i Mapleton i Utah.

Vi havde udrettet meget den dag, og da eftermiddagen var så varm, besluttede vi os til at tage op i det tørre land, til et sted, hvor vi holdt af at bade.

En vandingskanal bragte liv til denne del af landet, og i en lørskrænt havde vandet gravet et hul ud, hvor drenge igennem generationer havde fundet det dejligt at afkøle sig i de varme juli og augustdage.

På hullets østside var skrænten ca. 3 meter høj. Da jeg stod oppe på den, den omtalte eftermiddag i 1964, trak et tordenvejr langsomt op mod vort område og frembragte en ildevarslende atmosfære.

Jeg kiggede ned i vandet og en mærkelig gysen gik igennem mig. Jeg bekymrede mig dog ikke om det, men gjorde mig klar og sprang ned i et, hvad jeg anså for at være, fladt hovedspring, men af en eller anden uforklarlig årsag, gjorde jeg en drejning midtvejs, så jeg styrede lige ned mod den lille lerbanke, der lå under vandet.

Da jeg sprang, kunne jeg ikke se denne banke, men pludselig ramte jeg bunden med al kraft. Støvet var nok til at brække min hals og skade min rygmarv.

Jeg kan ikke i dag gengive alle de mange tanker, der fløj gennem mit hoved, men jeg kan huske, at jeg forstod, at et menneskes liv virkelig passerer revy i de øjeblikke, som synes at være ens sidste.

Jeg var panikslagen, chokeret og forvirret på en måde, der ikke kan beskrives. Kun de, der har oplevet et sådan tilfælde af en frygtelig afslutning, kan virkelig forstå det. Da den stærke strøm trak mig ned mod bunden, opdagede jeg pludselig, at enhver følelse, jeg havde haft, nu kun eksisterede i min erindring.

Fra halsen og nedefter var mit legeme fuldstændig lammet. Det var som om, der var blevet trykket på en kæmpeafbryder, som havde slukket for mit legemes bevægelighed.

Jeg begyndte at føle alvoren i min situation. Jeg var lammet og blev trukket ned mod bunden, ude af stand til at bevæge en muskel for at komme op til overfladen. I den alder, jeg havde, lever man ikke i frygt for døden eller noget som helst. Man regner med, at de unge skal leve. Men jeg kom på andre tanker der nede, tanker som rev mig ud af min indstilling om, at mit liv var uforgængeligt i en alder af 16 år.

Det at prøve at kæmpe uden resultat, at prøve at svømme, at bevæge sine arme og ben i naturlig svømmetag uden at kunne og at være afskåret fra enhver følelse med sit legeme, var næsten ikke til at bære.

Jeg vidste, at jeg i løbet af få sekunder ville drukne. Da jeg tumlede hjælpeløst rundt i strømmen, sortnede det for mig.

En summende lyd, en susen for mine ører begyndte at vokse og vokse, hvorefter det aftog langsomt, og jeg indså nu den kendsgerning, at døden var meget nær.

Pludselig begyndte jeg at flyde op mod overfladen. Jeg kunne svagt se dagslyset og mærkede, at jeg blev løftet op af vandet af min ven, som jeg havde arbejdet sammen med om dagen.

Den iver, jeg havde haft nede i vandet efter at indånde, var blevet så stærk, og den befrielse det var, da mine næsten sprængte lunger indåndede luften, var ganske overvældende.

Syv af mine venner kom ned i vandet og bar mig forsigtigt op ad skrænten og lagde mig midt på den nærmeste vej.

Jeg så ned ad min krop. Skønt den stadig var en del af mig, kunne jeg ikke føle den. Det var uvirkeligt. Mit legeme og min sjæl var blevet bedøvet på en underlig måde, og i min pinefulde tilstand troede jeg, at det snart var forbi. Jeg vidste ikke noget om, at et endeløst mæreridt netop var begyndt.

Mapletons ambulance var ikke den bedste i verden. Da jeg var blevet båret ind i den, kunne den ikke starte, og vi måtte skubbes ned ad vejen, indtil den kom igang.

Jeg har altid hadet lyden af udrykningshornet, som varslede nyheden om andres uheld. Denne lyd fortalte mig om min egen tragedie og gav mig imod min vilje en oplevelse, som der ikke er mange, der har været ude for.

Gangene blev mørkere, da jeg blev kørt til den gamle del af hospitalet. Jeg så et skilt over døren, hvorpå der stod: „Intensiv behandling,“ og overalt omkring mig kunne jeg høre lydene fra hospitalet: Et iltapparats „ånderædt“, hjertestimulatorens tikken og mennesker i krisesituationer der prøver på at overleve.

Lægen tog røntgenbilleder og konstaterede, at min rygmarv næsten var blevet afbrudt og at min rygsøjle var blevet beskadiget mellem den femte og sjette halshvirvel.

De fortalte mig ikke, at jeg ikke kom til at gå mere i dette liv. Deres første og vigtigste opgave var, at holde mig i live natten igennem. De lagde mig på et specielt konstrueret leje for rygmarvsskader.

De lokalbedøvede to små områder på hovedskallen og borede to små huller i det øverste lag af kraniet, hvorefter de lagde hovedet og halsen i stræk. Dette skulle være min stilling i de næste tretten uger.

Jeg var ude af stand til at gøre nogen anden bevægelse end at blinke med øjnene, og jeg kunne føle trækket i min hals.

Jeg havde aldrig tidligere i mit liv følt mig så hjælpeløs og ulykkelig.

Min far og bedstefar lagde deres hænder på mit hovede og gav mig en velsignelse, og for første gang i mit liv, følte jeg virkelig præstedømmets kraft. En dejlig og varm følelse fyldte mit hjerte, og et fornyet håb af stor værdi holdt sit indtog i mit liv.

Jeg kan i sandhed sige, at håb er en virkelig styrke, der er i stand til at hjælpe ånden. Med håb og Guds Ånd kan man overvinde enhver hindring, der kommer en i vejen.

Som tiden gik, var jeg også på operationsstuen for at få sammenføjet de brudte hvirvler.

Brudene heled langsomt og længe, og jeg begyndte på en genoptræning hver dag, for at se hvor stor en del af nervefunktionerne, vi kunne håbe på at udnytte. I begyndelsen var der ingen resultat og jeg var chokeret over, hvor magre mine arme var blevet. Alle de muskler, jeg havde opbygget ved tungt markarbejde, var væk, og vi måtte begynde helt forfra.

Mange modløse og negative perioder fulgte, men en

dag, da terapeuten arbejdede med den lille overarmsmuskul, så jeg en lille trækning. Det var det første tegn på liv i min arm i femten uger.

Vi begyndte at arbejde med denne trækning og på en uge blev det til en begyndelse på min genfødte kraft. Dette lille bevis blev til en kilde af håb.

Jeg føler helt oprigtigt, at dette var et resultat af præstedømmets virke, fordi jeg efter alt at dømmes skulle have været lammet resten af mit liv.

På grund af vor guvernør i staten og med hjælp fra hæren i Hill Air Force basen blev jeg fløjet til hospitalet i Palo Alto, Stanford, Californien, hvor jeg yderligere skulle optrænes.

Jeg var bange for den første nat, fordi jeg følte mig alene. Men næste dag kom biskoppen fra et af warderne til mig og præsenterede sig og bød mig velkommen til Californien. Han ønskede mig alt godt i mine bestræbelser for at blive rask.

Vi begyndte med en streng genoptræningsperiode og koncentrerede os især om halsen, armen og skulderen.

Jeg kunne stadig ikke bevæge mig fra albuen og ned til håndledene og hænderne, så jeg havde en speciel stiver med en fastgørelsesanordning, så jeg kunne holde en ske. Jeg begyndte med at samle små lerstykker op og at fodre mig selv med jordnøddesmør. Jeg havde aldrig troet, at det var muligt at spilde jordnøddesmør, men det lykkedes mig at gøre det adskillige gange.

Jeg fandt alt andet end min mund, og hver gang jeg prøvede at spise, fik jeg altid hele hovedet sølet til med kartoffelmos eller anden mad.

Jeg kunne gøre én bevægelse ved hjælp af overarmsmusklen. Jeg kunne bøje min arm, og det var alt.

Tidligere havde jeg været meget interesseret i oliemaling, tegning og grafik samt alt, hvad der havde med kunst at gøre.

Nu havde jeg mistet evnen til at holde en blyant eller en pensel, og jeg kom til at tænke på de ord, der siger: „Hvis talenter ikke bruges, bliver de passive og fortabes.“ Det var nøjagtigt, hvad der skete for mig.

Så en dag, da jeg sad og arbejdede med en sandpose, som skulle styrke den skulderbevægelse, jeg havde, opdagede jeg en blyant på bordet. I det øjeblik drømte jeg om, hvor vidunderligt det måtte være at samle blyanten op og skrive mit navn.

Dette illustrerer, hvor betydningsfuld selv den mindste ting kan blive.

På min forespørgsel lavede man et lille apparat i forbindelse med mit gribeapparat, som gjorde det muligt for mig at holde blyanten i en næsten naturlig stilling. Jeg stirrede på papiret næsten bange for at begynde. Jeg følte mig som et lille barn, der for første gang har et stykke kridt i hånden.

Da jeg førte blyanten til papiret, opdagede jeg, at jeg kun kunne lave nogle krusdeduller. Jeg kunne end ikke skrive de første bogstaver i alfabetet.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på den nedslående

modløshed, der kom over mig den gang, men efter tre måneders behandling lykkedes det mig endelig at få lavet en lille tegning af et træ, og jeg havde lært at skrive mit navn. Det var et stort fremskridt for mig.

Skønt jeg prøvede på at holde mig aktiv med et privat studiekursus og en omfattende læsning, opdagede jeg, at jeg gled ind i en alvorlig personlig krisetilstand.

Jeg havde forsøgt at komme i kirken den sommer, men

jeg fandt, det var en prøvelse. Jeg var frygtelig generet. Jeg følte, at alle stirrede på mig, og de mindste ting var mig imod. Det var nedværdigende, at skulle hjælpes til at tage nadveren.

Min reaktion overfor mennesker blev ulidelig og følelses af udelighed og skyld ved plads i mit hjerte.

Jeg gled hen i en verden af isolation og depression. I fem måneder nagedes jeg og nedbrød al den styrke, jeg havde vundet. Ordet krøbling passede nu på mig både fysisk og psykisk.

Jeg holdt op med at bede, som jeg burde, og jeg tvivlede på Herrens tilgivelse. Jeg var ikke fuldstændig bitter, men jeg prøvede forgæves at genvinde en smule håb.

Jeg ved nu, at det var på grund af, at jeg ignorerede Kristi offer, at jeg faldt hen i denne tilstand.

Efteråret blev til vinter, og som værelset blev mørkere, blev min sjæl det også. Jeg blev mere og mere frustreret, og jeg fik den følelse, at aldrig før havde så værdiløs en sjæl beboet denne verden.

En aften kom min mor og sagde, at der var kommet en

gæst til mig. Manden, der kom ind i værelset, var høj og virkede fuld af selvtilid, lige det modsatte af mig. Han præsenterede sig som broder Howes fra det lokale seminar.

Han var flyttet til byen for ganske nylig, men han talte, som om vi havde kendt hinanden i lang tid.

Skønt jeg ikke vidste det på dette tidspunkt, skulle denne mand blive årsagen til, at jeg vendte tilbage til evangeliet.

Jeg regnede bare med, at han ville besøge mig et par gange, og at det ville være det hele, men denne mistanke viste sig ikke at være rigtig.

Hver uge kom han med skrifterne og begyndte rent åndeligt at føde mig, hvilket jeg trængte så hårdt til. Med hans hjælp, begyndte jeg igen at nå op til det punkt, hvor en form for mod og håb kunne skimtes.

Som tiden gik, blev jeg mere interesseret i at læse Biblen og Mormons Bog. Gennem dem erfarede jeg, at jeg havde et holddepunkt, trofastheden.

Under alt dette vedblev alle at vise deres venskab for mig, og som månederne gik, fik jeg dem til at føle sig mere velkomne.

En af mine venner var Tom Nelson. Han kom næsten hver dag, og han blev en meget nær ven og forbindelse. Dette var næsten paradoksalt, fordi forulykken havde vi holdt os fra hinanden, vi talte næppe sammen og det glæder mig at se, at han idag er meget aktiv i kirken og lykkelig i sit præstedømme og tempelarbejde.

Min tro blev gradvis underbygget, og en dag kom biskoppen og spurgte mig, om jeg ville være sekretær i præsternes kворum. Jeg tøvede, men sagde dog, at hvis han troede, at jeg kunne, så ville jeg prøve.

Dette var et vendepunkt, og de andre kворumsmedlemmer var skyld i den store forandring i mit syn på livet. Jeg kom ikke på mission, og var der noget, jeg ønskede, var det dette.

Men da jeg så mine venner modnes og rejse på mission, fulgte jeg dem i mit hjerte, og det var en stor tilfredsstillelse at deltage i forberedelserne sammen med dem. Min situation var virkelig blevet til en velsignelse for mig, fordi jeg havde lært mange ting, jeg ellers havde overset.

Jeg lærte f. eks.: At Herren vil holde sine løfter, hvis vi bare vil gøre vor del.

Jeg havde mistet evnen til at udøve min kunst, men på grund af Herren, havde jeg genvundet denne evne, og det blev en kilde til glæde.

Denne ulykke havde givet mig tid til at nyde de glæder, der findes i livet: Bjergene, solnedgangene og mange af de ting, som vi bare har og ellers ikke tænker over. Det har lært mig at elske Herrens værk.

Han er blevet min foretrukne kunstner på grund af hans naturlige panoramaer og stadig større mirakler.

Jeg har også lært tålmodighed, en meget værdifuld ting, som man ikke kan få for meget af.

Måske er det vigtigste, jeg har lært, det, at alt det gode

i livet kommer af modgang, og det fore kommer mig, at vi ikke kan vokse åndeligt uden det.

Jeg tænker tit på det råd, der blev givet Joseph Smith, da han var indespærret i fængslet: „Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot være et øjeblik, og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender.“ (L. & P. 121:7-8)

Selv om et eller andet utroligt mirakel kunne give mig mulighed for at ændre det liv, jeg levede, da jeg var 16 år, ville jeg ikke gøre det.

Jeg ville med glæde møde de samme modgange som dengang. Jeg ville med glæde leve som krøbling i en rullestol, hvis det igen kunne give mig den glæde og sandhed, som jeg fandt i Jesu Kristi Evangelium.

Når som helst vi føler, at vi er uden håb eller tilgivelse eller vor tilværelse er for foragtelig til at kunne godtages, kan vi finde mod i disse ord fra Frelseren: „Menneskesønnen steg ned under alt dette; er du større end han?“ (L. & P. 122:8)

Mit liv nåede sit højdepunkt for nylig, jeg modtog mine endowments i templet efter at være ordineret til ældste på min 21 års fødselsdag.

Evangeliet betyder mere for mig nu end nogensinde før. Jeg ved at evangeliet er ligesom en brønd, hvortil der stadig løber vand. Det vil udvikle sig og udfolde sig, som det er blevet lovet ud i al evighed, hvis man bare vil efterleve de befalinger, Gud har givet til vor vejledning. Jeg håber kun, at min historie vil hjælpe andre unge til at værdsætte deres fysiske legemer og holde dem rene, fordi de er Guds sande templer.

Min beretning slutter med disse få linier, som jeg har kaldt: „Modgang“

„Skønt man er krøbling, vil man dog kunne vandre i ånden.“

„Skønt man er blind, vil sjælen stadig kunne se åndelige ting.“

„Skønt man er døv, vil man endnu tydeligere kunne høre Kristi stemme råbe omvendelse.“

„Skønt man er gammel og alderstegen, vil man kunne genvinde den ungdom, som ligger i evangeliet.“

„Kære venner, hvis I ikke har sådanne prøvelser, hvad forhindrer jer da i at leve et liv i retfærdighed?“

I den lille by, Mapleton, Utah, bor der en 23 årig tilsynsforende med præsternes kворum og har været lammet siden en svømmelykke i 1964.

„Han er blevet en inspiration for hele vor by,“ siger en bekendt til ham. Han er blevet det, medens han sad i sin rullestol eller lå i sin seng, hvor omkring det kворum, han nu instruerer, samles.

Hans historie kan måske også ændre dit liv.

Fra Missionens Præsidentskab

Kære søskende!

Hilsener og tak til jer alle for den venlighed I har vist søster Pehrson og mig.

Dette er vort sidste budskab til jer, og vi føler, at vi er de rigeste mennesker i hele verden — rige på de ting, som ikke kan købes for penge. For det første er mit liv rigt på grund af min hustru og mine børn, som har støttet os og har bedt for os, medens vi har tjent jer. Dernæst er vi de rigeste mennesker i verden, fordi vi har en himmelsk Fader, som har velsignet os med alle de ting vi har brug for til et rigt og åndeligt liv. Og så er vi rige på grund af jer, I hellige her i Danmark. I har velsignet vort liv med kærlighed og taknemmelighed, med Æmhed og forståelse.

Dernæst er vi rige på grund af vort gode helbred. Vi er ikke unge mennesker, men vort helbred har været udmærket — ikke en eneste alvorlig sygedag i Danmark. Vi er unge af sind, fordi I har accepteret os og taget os til jeres hjerter.

Vi er rige, fordi vi har lært Danmark og danskerne at kende. I er *fantastiske*, landet er *fantastisk*. Efterlev Evangeliet, så vil I være i stand til at frelse jeres familier i Kirken.

Vi er rige, fordi vi er tilfredse mennesker, som elsker vort hjem og vor familie, og bekymrer os om andre mennesker. Vi har elsket jer og glædet os sammen med jer, og vi vil altid have dejlige minder om jer.

Vi er rige, fordi vi har elsket missionærerne. Missionshjemmet har stået åbent for dem, også for

søskende fra nær og fjern. Vi er stolte over at vide, at I har følt at I kunne komme og besøge os, tale med os og forstå os.

Vi er rige af mange andre grunde, men lad mig ikke glemme Evangeliets velsignelser. Dets principper er vidunderlige, det er dejligt at efterleve det, elske det og elske Frelseren.

Alle I kære søskende, jeg efterlader jer et løfte: Hvis I vil glæde jer sammen, elske hinanden, afholde jeres familiehjemmeaftener, lære jeres børn Evangeliet, vil I finde den lykke og fred i sindet, som der er så stærkt behov for i denne besværede verden.

Der findes intet andet svar på verdens problemer end Frelserens lærdomme, den sande Kirkes lærdomme. Arbejd for dem, efterlev dem, så vil I blive lykkelige.

Og sidst, men ikke mindst: Vi efterlader jer vort vidnesbyrd om, at Joseph Smith så Gud, at Kirken er her på jorden i dag og har alle svarene. Fyld jeres liv med alle de små dagligdags ting, som f.eks. at give uden at vente noget til gengæld, et venligt ord eller et klap på skulderen og en hjælpende hånd, så vil I altid høre til Millionærernes Klub, med flere velsignelser end I kan rumme.

Gud velsigne jer alle for stedse, indtil vi ses igen.

De rigeste mennesker i hele verden på de ting, som ikke kan købes for penge.
Præsident og søster Paul L. Pehrson

Ålborg GUF på tourne

I påsken var Ålborg Grens GUF for sjette gang på tourne siden 1958. Forestillingen, der blev opført, var formet som en revy med aktuelle numre. Den varede 1½ time og gjorde stor lykke hos de i alt ca. 340 mennesker, som overværede de 6 opførelser.

Generalproven stod i Frederikshavn, og premieren løb af stabelen i Esbjerg Skærtorsdag. Langfredag var man i Odense og Påskelørdag i Århus. Påskedag tilbragtes i Silkeborg hvor tourneens deltagere var med i grenens påskeprogram.

Tourneen sluttede i Randers 2. Påskedag, men revyen blev endvidere opført ved grenskonferencen i Ålborg den 8. april.

Udover at opføre revyen var man på turen hver dag på udflugt til forskellige interessante steder.

Der skal fra GUF's side lyde en tak til tourneens 16 deltagere for det store arbejde, de lagde for dagen for at gøre dette arrangement til en dejlig oplevelse. LK

Ordinationer

København: 9. april 1972:

Jørgen Richard Viktor Schelle-Jørgensen ordineret til diakon af broder Johan Stenholm Koch

Ingolf Erik Jensen ordineret til ældste af broder Ib Ishøj Hansen

Nordre Gren: 12. marts 1972:

Erik Borup Andersen ordineret til Lærer af broder Willy Bloch Johansen

Odense: 7. maj 1972:

Carsten Larsen ordineret til Ældste af broder Jørgen Johannes Larsen

Amager: 14. maj 1972:

Ernst Bent Persson ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson

Centrum Sjælland: 14. maj 1972:

Jeff Peter Lindén ordineret til ældste af broder Benny Arvid Lindén

Fødselsdage

Stjernen ønsker tillykke til følgende søskende:

Mary Margarethe Hansen, København, 75 år den 6. september

Lilly Knudsen, København, 70 år den 7. september

Rita Gross, Randers, 60 år den 11. september

Karen Kirstine Nielsen, Amager, 65 år den 12. september

Mathilde Molbech, Vejle, 70 år den 14. september

Ragna E. M. Bierkardt, Amager, 65 år den 16. september

Yrsa Minna Jensen, Kolding, 65 år den 18. september

Eilfriede Hansen, København, 75 år den 24. september

Missionærankomster

Arrivals)

Følgende missionærer er den 11. maj 1972 ankommet til Den danske Mission:

Gaylene Nuttall fra Long Beach, California, beskikket til at arbejde i Hvidovre

Sherrie Lee fra Salt Lake City, beskikket til at arbejde i Århus

Jerry Jensen fra Orem, Utah, beskikket til at arbejde i Holstebro

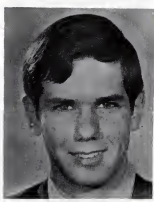
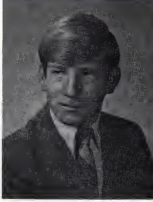
Garth Jensen fra Taber, Alberta, Canada, beskikket til at arbejde i Vejle

Scott Weaver fra Layton, Utah, beskikket til at arbejde i Birkerød

Jay Ronald Wilhls fra Mesa, Arizona, beskikket til at arbejde i Slagelse

Charles Miller fra Lakewood, Colorado, beskikket til at arbejde i Frederikshavn

Aaron Bodtcher, fra North Hollywood, California, beskikket til at arbejde i Skive

Vækkelsesmøder i Missionen

Under missionspræsident Paul L. Pehrsons direktion og missionskoordinatoren, Flemming Halls energiske ledelse har missionsværkerne i foråret 1972 sat nye rekorder med hensyn til at bringe undersøgere til stort anlagte møder.

I en første møderække behandlede de tre livgivtige spørgsmål „Hvorfor kommer vi?“, „Hvorfor er vi her?“, og „Hvor skal vi hen herfra?“. De tre emner behandlede af Palle Blønd, Henning Frederiksen og Flemming Hall.

Møderne afholdtes således, med det første tal visende antallet af tilstedeværende, det andet antallet af undersøgere: Ålborg 27. februar 180(35), København 5. marts 400(100), Århus 12. marts 260(60), Esbjerg 26. marts 150(35), Odense 9. april 200(40) og Nordjylland 16. april 400(70).

Ved møderne var der naturligvis også korsang. I Jylland sang de kombinerede kor fra Ålborg od Århus, i Odense Grenens eget kor og København og Hillerød Danmarks Mormorkor.

I juni påbegyndtes en ny møderække, der inkluderer Ålborg 4. juni 230(45), Århus 11. juni og København 18. juni (talerne herfra foreligger endnu ikke, da dette skrives). Emnerne i denne serie er: „Er Bibelen Guds ord?“, „Er Mormons Bog Guds ord?“, og „Findes der profeter i dag?“. Talerne er: Rasmus Jensen, Hans Billeskov Jansen og Flemming Hall. I denne serie benyttes der, ligesom i København under første møderække, fjernsynsgengivelse af programmet i tilstedende lokaler for dem, der ikke er plads til i mødelokalet, og der er børneparkering med film og underholdning.

Møderne har vist sig at give kontante resultater, idet en række mennesker umiddelbart efter møderne hat bedt om at blive døbt. Der er ingen om, at fremskud stød som disse vil komme til at betyde umådelig meget for fremgangen i Danmark Missionen.

Det bør også nævnes, at præsident og søster Pehrson gennem nogen tid har åbnet deres hjem for regelmæssige møder, hvor missionsværkerne og medlemmer har kunnet mødes med deres undersøgere, som her er blevet belært om vigtige sider af vor tro og vor Kirke, og ikke mindst lære kammeratskabet og fællesskabet i Kirken at kende. Også dette fremskud har kunnet vise mange og gode resultater.

Lilleskole for kirkens medlemmer

Kirkens medlemmer i hovedstadsområdet finder det efterhånden mere og mere vanskeligt at opveje skolens undervisning med hjemmets og Kirkens lærdomme. Mange medlemmer har allerede anbragt deres børn i privatskoler, og i en del tilfælde i katolske skoler. Andre medlemmer leder efter en skole, hvor disciplin og moral ikke er blevet vraget til fordel for verdslige glæder og fornøjelser.

For at imødekomme uddannelsesbehovet for Kirken børn har broder Lee Jensen planer om at starte en lilleskole i 1973. Skolen, som vil få navnet: McKay Lilleskole, vil også være åben for ikke-medlemmer, men det forventes, at alle elever, samt hele personalet, overholder og støtter Kirkens standarder, medens de befinder sig på skolen.

„Det er ikke meningen at vore børn fuldstændig skal isoleres — de må lære at leve i en verden med ondskab og fristelser, men vi mener det er en fordel at have indflydelse på det uddannelsesmæssige område og på skolens hele atmosfære“.

Flere medlemmer i København har allerede ydet bidrag til McKay Lilleskolens byggefond og Lee Jensen har i juni og juli været i Staterne for at forsøge at skaffe midler der til at realisere drømmen. Enhver, der ønsker at støtte skolen med et bidrag, kan sende det til **Giro 10 23 23, McKay Lilleskolens Byggefond**. Yderligere oplysninger om skolen fås hos **Lee Jensen, Pinlevvej 3, 2880 Bagsværd**. (Tlf. 01-98 92 97).

PRJ

Døde

København:

Den 10. maj 1972 døde broder **Jens Peter Kristensen**, 85 år gammel. Æret være broder Kristensens minde.

Amager:

Den 15. maj 1972 døde søster **Kathinka Andersen**, 82 år gammel. Æret være søster Andersens minde.

Centrum Sjælland:

Den 26. maj 1972 døde søster **Dagmar Kristensen**, 71 år gammel. Æret være søster Kristensens minde.

Vielse

Den 13. maj 1972 viedes i Odense søster **Rita Haupt** og broder **Jørgen Mønsted**. Stjernen ønsker hjertelig tillykke.

Velsignelse

Amager: 2. april 1972: **Chung Fong Pang** og **Solveig Corsola Lena Mary Lings** datter **Pih Fung Ny Leang Ulla Pang** velsignet af broder **Lee Nielsen**

